

MARTTI LUTHER

Luvattu siemen syntyi neitsyestä

(jatkoa edelliseen numeroon)

Siis Maria ei luonnollisella tavalla ottanut vastaan tätä siementä. Hän ei ole äiti sillä tavoin, kuin kaikkien kansojen äidit ovat. Hänen tuli olla äiti ja synnyttää uusi ihminen. Hän oli kuitenkin puhdas äiti ja Neitsyt, joka ei tullut raskaaksi miehestä eikä enkelistä, ei hyvästä eikä pahasta, vaan Pyhästä Hengestä, Luukkaan 1. luku.

Tähän tapaan Paavali, Jesaja ja muut profeetat ovat mainittua raamatunkohtaa arvioineet, eivät he haukottellen ja ohimennen ole lukeneet lupauksista, niin kuin me. Kun näet Jumala puhuu, hän tuo julki niin suuria ja yleviä sanoja, etteivät ne mahdu tai vaaseen eivätkä maahan.

Hän nimittäin puhuu valtavan suurista asioista, jotka ylittävät kaiken, mitä koko maailma voi tajuta, siitä, että kaikki kansat ovat synnin alaiset ja ansaitsevat iankaikkisen kuolemanrangaistuksen. Se on kyllä mahdollista päätellä jälkeen päin ja lopputuloksesta, me saamme nimittäin tuntea kaikki vaarat ja onnettomuudet, jotka ovat itse kuolemaakin kovemmat. Syytä emme

tosin tiedä, vielä vähemmän näemme niistä vapautusta.

Tämä vapautus osoitetaan siis tässä lupauksessa, joka todistaa sen, että kaikki kansat ovat kirouksen ja Perkeleen vallan alla, mutta tarjoaa kuitenkin siitä vapautuksen, jos ne oppivat tuntemaan kurjuutensa eivätkä vaivu toivottomuuteen, vaan uskovat siemenneen.

Sen ansiosta heidän tulee siunata itseänsä, kerskata elämästään ja itse kunkin uskossa soveltaa itseensä tämä vapautus sanoen: En olekaan enää synnintekijä vaan vanhurskas, en enää kirottu vaan siunattu Aabrahamin siemenen ansiosta, hänen, joka on tosi ihminen, syntynyt Aabrahamin siemenestä, ja tosi Jumala.

Tämä on niin voimallinen ja tehokas siunaus, että se pystyy sammuttamaan ja tuhoamaan kuoleman ja kaiken kirouksen, minkä perisynti on tuottanut.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24. Hämeenlinna 2005. s. 327-328. Suomennos Heikki Koskenniemi

Lapsi – myös joulun Lapsi – on Jumalan lahja

Tämän vuoden joulun alla on yhteiskunnassamme tapahtunut suuri muutos vakiintumassa. On käynnissä prosessi, jonka päätös voi hyvinkin olla se, että yhteiskunnan varoilla ja lain säätämällä tavalla annetaan hedelmöityshoitoja myös yksinäisille naisille ja naispareille. Vallitseva ajatus näyttää olevan, että oikeus lapsen saantiin kuuluu kaikille, keille asia voidaan lääketieteen keinoin järjestää. Voimakkaasti muuttunut käsitys ihmisestä ja suvun jatkumisesta tulee tällä tavoin ilmi.

Jumalan lapsi tunnustaa todeksi Jumalan sanan: *“Katso, lapset ovat Herran lahja, ja kohdun hedelmä on anti.”* (Ps. 127:3) Nyt on kiinnitettävä erityistä huomiota siihen, että Jumala antaa lapset oman järjestyksensä mukaan. Lasten saanti liittyy avioliittoon, kuten luomiskertomus osoittaa: *“Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. Ja Jumala siunasi heidät, ja Jumala sanoi heille: “Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa.”* (1 Moos. 1:27,28) ja: *“Mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi.”* (1 Moos. 2:24)

Jumala antaa siunauksensa avioliitolle paitsi niin, että se on miehen ja vaimon välisen rakkauden kasvupaikka myös niin, että hän antaa tahtonsa mukaan lapsia. Tällä tavoin lapset saadaan ottaa vastaan Herran lahjoina, suureksi siunaukseksi koko perheelle. Jos on Jumalan tahto, että hän ei anna lapsia avioparille, kyse ei ole hänen rangaistuksestaan, vaan elämänosasta, joka voidaan uskossa ottaa vastaan. Sen sijaan jälkeläisten hankkiminen avioliiton ulkopuolella osoittaa irtautumista Jumalan sanasta. Silloin ihminen ottaa päätäntävaltaa sellaisista asioista, jotka eivät hänelle kuulu.

Jumalan järjestyksen kunnioittamista lasten saamisessa voidaan verrata myös muiden Jumalan lahjojen nauttimiseen. Jokapäiväinen leipä on Jumalan lahjaa. Hänen järjestyksensä mukaan saamme jokapäiväisen leivän tekemällä työtä, ei siitä riippumatta. On sekä yksilön kannalta että yhteiskunnallisesti hyvin tärkeää, että työn tekemisen ja toimeentulon saaminen liittyvät yhteen. Jumalan lahjoja on nautittava hänen säätämänsä järjestystä kunnioittaen.

Myös joulun Lapsi, Vapahtajamme Jeesus Kristus, on Jumalan lahja. Hänestäkin meidän tulee nauttia Jumalan säätämän järjestyksen mukaan. Vietämme oikein joulua, kun kuulemme ja luemme Jumalan sanaa ja uskomme sen. Joka haluaisi iloisen joulun ilman Jumalan sanaa ja uskoa, joutuisi harhateille. Hän voisi tosin löytää tonttu- ja joulupukkimaailman, inhimillistä lämpöäkin, mutta kaikkein tärkein asia joulusta silloin puuttuisi.

Tärkeintä on se, että jouluna syntyi Jumalan Poika meille pelastajaksi. Juuri tämän asian Jumala enkeliensä välityksellä ilmoitti paimenille: *“Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa.”* (Luuk. 2:11) Niin, tämänkin syksyn jälkeen me saamme kuulla vanhan mutta silti aina yhtä ajankohtaisen ilosanoman. Vapahtaja on syntynyt. Kuluneen syksyn, vuoden ja koko elinaikamme kaikki synnit ovat sovitetut.

Herran äiti Maria on esikuva oikean iloisen joulun viettämisestä. Kun hän kuuli paimenten tuomat tiedot, hän piti niitä kalliina aarteenaan: *“Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä.”* (Luuk. 2:19) Maria käsitti oikean järjestyksen. Hän oli saanut suuren lahjan tulla Vapahtajan synnyttäjäksi. Mutta myös hän omisti tuon lahjan Jumalan sanan kautta. Olkoon meillä tällainen mieli joulua viettäessämme. Joulun lapsi on meille annettu Vapahtajaksi ja iankaikkisen autuuden tuojaksi. Hänet omistamme uskonnolla Jumalan sanan, joka on meitäkin varten ilmoitettu. Kun meillä on Jumalan sana ja turvaamme siihen, on meillä Marian esikuvan tavoin oikea iloinen joulu ja Jumalan lapsen riemu kaikkina päivinäme.

Kimmo Närhi

Joulupäivänä

Meidän ihmisten ja meidän autuutemme tähden

Jumala on tehnyt ja tekee suuria tekojaan tiettyä tarkoitusta varten. Huomaammehan joulua viettäessämme, miksi Jeesus syntyi maailmaan?

300-luvulta peräisin olevassa Nikealaisessa uskontunnustuksessa sanotaan Jeesuksesta: "(joka) meidän ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden astui alas taivaista, ja otti miehuuden Pyhän Hengen kautta neitsyt Mariassa, ja tuli ihmiseksi." Otsikkomme sanat eivät siis ole suoraan pyhän Raamatun sanoja. Ne kuitenkin osuvalla tavalla kiinnostävät huomiomme Raamatun opetukseen siitä tarkoituksesta, miksi Jeesus syntyi. Samalla voimme iloita siitä, että oikein opettavassa kirkossa on halki vuosisatojen uskottu ja lausuttu ääneen tämä kallis totuus.

Mitä merkitsee se, että Vapahtaja tuli ihmiseksi meidän ihmisten tähden? Meissä on jotakin, jonka tähden hänen oli välttämätöntä tulla ihmiseksi. Tuo "jotakin" on synti. Me huomaamme, että olemme toimineet Jumalan lakia vastaan. Kymmenen käskyn edessä joudumme kukin tunnustamaan, että monessa kohden olemme toimineet kovin vajavaisesti. Jonkin käskyn kohdalla saatamme erityisesti joutua pyhähtymään ja sanoa sydämessämme: tuon käskyn olen erityisesti rikkonut.

Meidän syntimme on kuitenkin syvempi asia kuin ulkonaiset pahat tekomme, joita tunnemme ja joita voimme luetella. Daavid valitti syntiään ja

sanoi: *"Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt."* (Ps. 51:7) Tässä hän sanoo totuuden itsestään ja meistä jokaisesta. Sama totuus lausutaan synnintunnustuksessa, jossa sanomme: "Minä vaivainen syntinen ihminen, joka olen syntynyt syntisestä sukukunnasta." Olemme syntyneet perisyntiin vaikutuksen alaisina. Sen tähden emme ainoastaan tee syntejä vaan meiltä myös puuttuu kyky olla tekemättä syntejä ja pelastaa itseämme. Myös perisynti itsessään on kadottava synti.

Tarvitsemme Vapahtajan, joka on todellinen ihminen mutta kuitenkin tullut ihmiseksi eri tavalla kuin me. Jeesus on sellainen. Hän otti ihmisluonnon Pyhän Hengen vaikutuksesta neitsyt Mariassa ja syntyi ihmiseksi. Tämä tapahtui ilman synnin vaikutusta. Näin hän on korjannut meidän synninalaisen syntymämme.

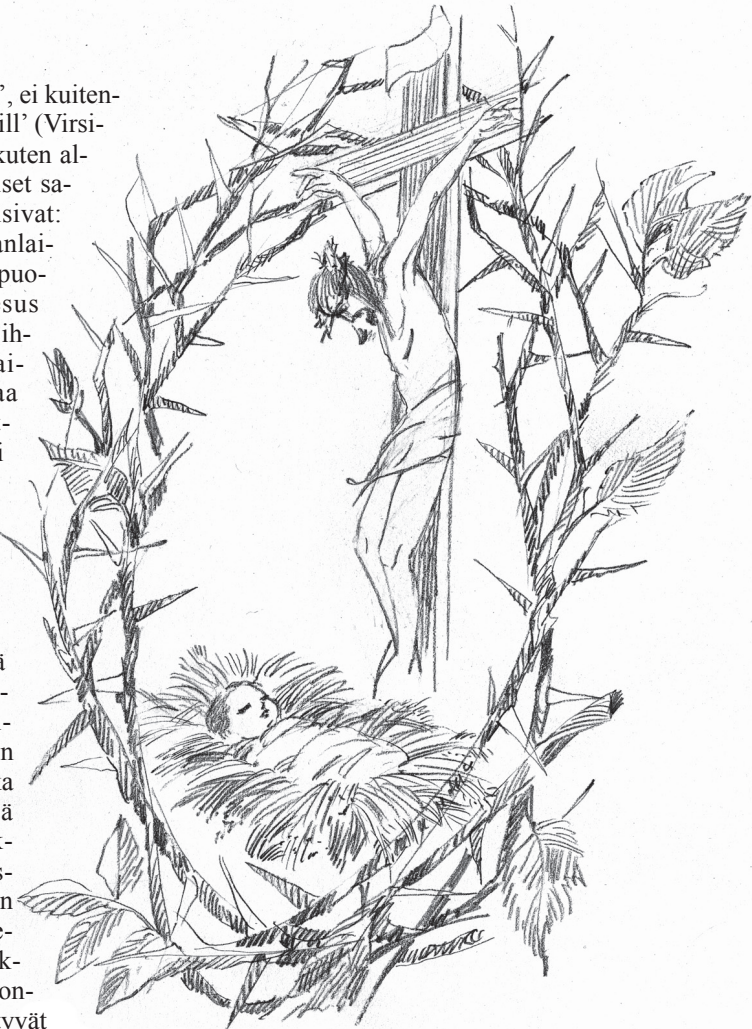
Raamatussa puhutaan paljon siitä, että Vapahtaja ei ollut syntinen. Yksi suorasanaismista kohdista on Hebrealaiskirjeessä: *"Senkaltainen ylimäinen pappi meille sopikin: pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu."* (Hebr. 7:26) Jouluna muistamme erityisesti siis sitä Jumalan suurta lahjaa, että meille on syntynyt synnitön Vapahtaja.

Monet vanhat jouluvirret teroittavat juuri Kristuksen synnitöntä syntymää meille iloksi. Virsi "Piltin syntynyt" Betlehem" lausuu asian: "Liha oli

hänell' niin kuin meill', ei kuitenkaan käynyt synnin teill' (Virsikirja 1701 139:7) tai kuten alkuperäiset latinankieliset sanat tarkemmin kuuluisivat: "Lihan puolesta samanlainen kuin me, synnin puolesta erilainen." Jeesus siis syntyi todelliseksi ihmiseksi, meidän sijaisksemme. Hän eroaa meistä kuitenkin ratkaisevasti: hänellä ei ole omaa syntiä.

Tämä on tärkeä lähtökohta hänen lunastustyölleen ja jo itsessään valtavan suuri riemunaihe.

Kun sanomme, että Vapahtaja syntyi meidän autuutemme tähden, viittaamme niihin hänen tekoihinsa, jotka hän on tehnyt ja yhä vielä tekee autuudeksemme. Uskontunnustus luettelee ne, hänen kärsimyksensä, kuolemansa, ylösnousemuksensa ja tuomiolle tulonsa. Kaikki nämä sisältyvät siihen tarkoitukseen, miksi Jeesus syntyi. Enkelit sanoivat paimenille: "Teille on syntynyt Vapahtaja." Tämä tarkoittaa synnistä ja kuolemasta vapauttajaa. Niinpä jouluiloon kuuluu se, että turvaamme Vapahtajan kaikkiin hyviin tekoihin. Iloitsemme siis siitä, että tämä Vapahtaja tuli ja on tehnyt kaiken valmiiksi, niin että me uskossa häneen perimme iankaikkisen elämän.

Omista siis sinäkin oikea joulu-
rauha ja –ilo. Se tapahtuu, kun uskossa
turvaat siihen, että Vapahtaja syntyi
sinuakin varten ja kantoi sinun syntisi
ristin puulle. Näin on sinulla juhla-
riemu jonka saat omistaa kaikkina
päivinäsi ja kerran siirtyä autuuteen
kiittämään Vapahtajaasi iankaikkisesti.

Kimmo Närhi

“Olkaa pyhät!”

Neljäntenä adventtisunnuntaina. III vuosikerta. Epistolateksti.

Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette nyt häntä näe, ja riemuitsette sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen. Sitä pelastusta ovat etsineet ja tutkineet profeetat, jotka ovat ennustaneet teidän osaksenne tulevasta armosta, ovat tutkineet, mihin tai millaiseen aikaan heissä oleva Kristuksen Henki viittasi, edeltäpäin todistaessaan Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunniaista. Ja heille, koska he eivät palvelleet itseänsä, vaan teitä, ilmoitettiin se, mikä nyt on teille julistettu niiden kautta, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat teille evankeliumia julistaneet; ja siihen enkelitkin halajavat katsahtaa. Vyöttäkää sen tähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit; ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. Niin kuin kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, tietämättömyyttenne aikana, elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi. Sillä kirjoitettu on: “Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.” 1 Piet. 1:8–16.

Kaikkina aikoina on ollut tarpeen opettaa kristityille hurskasta ja jumalista elämää. Niin tekivät Mooses ja profeetat Vanhan liiton aikana, niin tekivät Vapahtajamme ja hänen apostolinsa ja niin on tehnyt Kristuksen kirkko sen jälkeen. Myös Kristuksen kirkon ulkopuolella on kiinnitetty huomiota tapoihin ja moraaliin, ja jopa pakanoiden ulkonainen elämä on saatta-

nut olla moraalisempaa kuin tämän päivän niin sanottujen kristittyjen esimerkiksi vanhempien kunnioittamisessa, avioukkollisuudessa ja yleisessä häveliäisyydessä. Elämme aikaa, jolloin ihmisten moraalinen muuttumassa omalaatuisella tavalla. Kun ennen tuomittiin tietäntyyppinen elämä moraalittomana, niin nyt sen tuomitsemista Jumalan sanalla pidetään vääränä, jopa rikoksena. Tarvitsemme oikean moraalin ja tiedämme, että se pitää yhtä Jumalan kymmenen käskyn kanssa.

Elämämme ei kuitenkaan ole vielä sillä oikeissa uomissa, että meillä on tieto oikeasta ja väärästä. Ei meitä auta vielä sekään, että meillä on halu elää oikein ja että vakavasti ja vilpittömästi sitä yritämme. Moraalisimmatkaan pakanat eivät pelastu moraalilla elämälläan eikä kukaan muukaan pelastu hyvillä teoillaan. Oikeaan kristillisyyteen tarvitaan näet usko Kristukseen ja uudestisyntyminen Jumalan lapseksi. Usko asettaa elämän ja moraalin oikealle, sille kuuluvalle paikalle. Usko antaa halun ja voimaa Jumalan mielen mukaiseen elämään ja varjelee meidät joutumasta teko-opin salakavaliin syövereihin. Se varjelee meitä myös vetäjästä evankeliumia pahuuden peitteeksi, jonka suojassa harjoittaisimme kuka mitäkin kauhistusta. Otamme siis tänään sydämellemme Herran sanan: “Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.”

Otamme sen sydämellemme sen tähden, että

1. Olemme jo pyhitetyt

Adventtiajan sanoma on: Kristus tulee, pitää tuomion ja vie seurakun-

tansa taivaan iloon. Odottaessamme hänen pikaista ilmestymistään, vaellamme täällä uskossa. Tekstimme sanoo: "... häneen te uskotte, vaikka ette nyt häntä näe, ja riemuitsette sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen." Olemme asettaneet sielumme turvan häneen. Olemme oppineet tuntemaan evankeliumin ja usko-neet, että pelastus on yksin armosta ilman lain tekoja. Siitä sanomasta olemme saaneet turvan Jumalan edessä. Kirkkoisä Polykarpos lainaa mainittuja apostoli Pietarin sanoja ja sanoo: "Tehän tiedätte, että armosta te olette pelastetut, ette teoista, vaan Jumalan tahdosta Jeesuksen Kristuksen kautta." (Apostoliset isät, sivu 120). Usko armosta pitää silmiemme edessä Kristuksen meidän edestämme ristiinnaulittuna ja tuo eteemme myös uskon päämäärän, sielumme iankaikkisen pelastuksen, ja niin se antaa meille sanomattoman ilon. Eläessämme täällä uskossa turvamme on Kristuksessa, hänen sovitustyössään, hänen armossaan, ja samalla odottaessamme hänen ilmestymistään iloitemme autuudesta ja siitä mikä tuleva on. Näin meillä on puhdistettu omatunto, Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus ja aivan turvallinen olo, jopa iloa ja riemua odottaessamme Kristuksen ilmestymistä. Onhan tämä kaikki sinulle tuttua ja sinun uskosi mukaista?

Jos sen sijaan turvamme olisi siinä, mitä itse teemme ja kuinka pyhitymme, emme voisi koskaan olla levollisia, sillä emme voi milloinkaan tehdä kylliksi emmekä kyllin hyvin. Sen tähden ne, jotka opettavat, että ihminen ei pelastu yksin uskosta, vaan myös te-

oista, eivät voi milloinkaan päästää syntistä varmuuteen pelastuksestaan. He, kuten paavilaiset, julistavatkin epävarmuuden oppia. Siitä seuraa myös se, että heillä on eri motiivit hyville teoille ja pyhitykselle kuin raamatullisesti uskovilla. Heidän motiivinsa on ansion tavoittelu. Uskovien motiivi on kiitollisuus siitä, että ovat jo saaneet armon.

Keille Jumala sanoo: "Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä."? Hän sanoo sen omalle kansalleen, kutsumilleen, rakkaalle lapsilleen, jotka hän on uudestinsynnyttänyt elävään toivoon. Luemme tekstistämme: "Niin kuin kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, tietämättömyytenne aikana, elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessaan pyhiksi. Sillä kirjoitettu on: "Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä." Jeesus sanoi: "Joko tehkää puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi, tahi tehkää puu huonoksi ja sen hedelmä huonoksi; sillä hedelmästä puu tunnetaan." (Matt. 12:33) Ja: "Näin jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä. Ei saata hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä." (Matt. 7:17–18.)

Tuottaaksemme hyviä hedelmiä eli vaeltaaksemme pyhästi ja hurskaasti meidän täytyy ensiksi olla kasteen ja uskon kautta uudestisyntyneitä, olla taivaallisen Isämme lapsia, muuten oikea elämä ei ole mahdollista.

Jos sanomme epäuskoiselle: "tee hyviä tekoja, ole pyhä" ja jos hän ryhtyy noudattamaan kehoitustamme, hän toimii väärin motiivein. Häntä ei vedä

ja kannusta siihen Jumalan rakkaus Kristuksessa, vaan hän etsii itselleen siitä ansiota Jumalan ja ihmisten edessä. Hän toivoo Jumalan ottavan sen huomioon kuoleman jälkeen ja palkitsevan häntä niin, ettei hän joudu tuomittavaksi. Tai hän toivoo, että hän saa siitä ihmisiltä kiitosta, kunniaa ja tunnustusta. Sellainen on ihmisluonto, tuo vanha ihminen. Se on uskovissakin, hurskaimmissakin, mutta se ei ole uskovilla päällimmäisenä, hallitsevana, vaan joka päivä kasteen veteen upotettuna ja kuoletettavana, mutta aina henkiin virkoamassa, ylös nousemassa ja valtaan pyrkimässä.

Muistakaamme siis kuullessamme käskyn: ”Olkaa pyhät”, että olemme jo Isän lapsia, ja että olemme sitä lahjana, armosta, uskon kautta Jeesukseen, ilman lain tekoja, vanhurskaiksi ja pyhiksi luettuja Jeesuksen nimessä. Pitäkäämme samalla mielessämme pelastuksemme autuas päämäärä, Herramme ilmestyminen viimeisenä päivänä ja se riemullinen osa, minkä Kristus on ansainnut ja varannut meille omalla työllään ilman meidän tekojamme.

On aivan mahdotonta, että ihminen voisi pyhittyä elämässään ilman, että hän uskoo Jeesukseen ja omistaa syntien anteeksisaamisen hänessä.

Toiseksi ottakaamme sydämellemme Herran sana: ”Olkaa pyhät”

2. Halukkaasti, palkkaa pyytämättä ja toivomatta

Kun lapset osallistuvat tavanomaisiin kodin töihin, vanhemmilla ei ole velvollisuutta maksaa heille siitä. He kuuluvat perheeseen myös riippumatta siitä mitä he kykenevät tekemään.

Lapseutta kodissa ei lunasteta teoilla. Samaan tapaan on Jumalan perheväessä.

Jos asiat ovat oikealla tolalla, perheessä puoliset rakastavat toisiaan ja lapsiaan sekä lapset vanhempiaan ja sisaruksiaan. Jumala taas on rakkaudessaan synnyttänyt meidät lapsikseen ja yhä osoittaa meille suurta rakkautta. Ja me hänen lapsensa rakastamme häntä sekä myös toisiamme. Tämä on selviö eli luonnollinen olotila Jumalan lapsilla. Tekstimme sanoo: ”Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet.”

Raamattu sanoo: ”Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat” (1 Joh. 5:3). Siten oikea rakkaus on sekä oikea sydämen asenne Jumalaan että sitä seuraavat oikeat teot. Koska Jumalan käskyt eivät ole raskaat, Jumalan lapsi noudattaa niitä mielellään ja hyvällä omallatunnolla. Ne olisivat raskaat, jos hänen täytyisi ansaita niillä jotakin ja jos hänen päästäkseen Jumalan suosioon tarvitsisi saavuttaa täydellisyys ja päästä irti vanhasta ihmisestään. Mutta kun käskysten täyttäminen lähtee armon saaneesta sydäimestä ja kiitollisuudesta, palkkaa pyytämättä ja vaatimatta, Jumalan käskyjen tiellä kulkeminen ei ole raskasta puurtamista. Tosin katsoessamme itseämme lain peilistä, parahdamme Paavalin kanssa: ”Minä viheellinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room. 7:24). Mutta saamme hänen kanssaan myös vastata tähän kysymykseemme: ”Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta!” ja lisätä: ”Niin minä siis tämmöisenäni

palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia.” (Room. 7:25). Mielen tasapaino löytyy armon varassa. Miten lohdullista tämä onkaan! Olemme samalla kertaa vanhurskaita ja syntisiä, kuten uskonpuhdistaja Martti Luther usein korosti. Olemme vanhurskaita Kristuksessa, syntisiä itsessämme. Olemme vanhurskaita vanhurskaiksi luettuina, syntisiä lihamme puolesta. Lihalle luemme lain ja siten kuoletamme sitä. Raamattu sanoo: “Älköön siis synty hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että olette kuuliaiset sen himoille, alkääkää antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille, vaan antakaa itsenne, kuolleista eläviksi tulleina, Jumalalle, ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle. Sillä synnin ei pidä teitä vallitseman, koska ette ole lain alla, vaan armon alla. Kuinka siis on? Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain alla, vaan armon alla? Pois se!” (Room. 6:12–15). Sielullemme luemme siis Kristuksen armon, ja siitä se löytää elämän.

Kun pyrimme pyhitykseen Jumalan mielen mukaan, on tärkeitä, suorastaan aivan välttämätöntä, että se tapahtuu omatunto puhtaaksi pestynä Karitsan viattomalla verellä. Sillä huonolla omallatunnolla se on raskasta ja aivan toivotonta puurtamista. On lain ja evankeliumin sekoittamista, kun ihmisiä syyllistetään Jumalan lailla ja heidät heti sen jälkeen ohjataan hyviin tekoihin. Ei niin, vaan ensiksi on rauhoitettava sydän Jumalan armolla ja vasta sitten se tulee ohjata hyviin tekoihin. Kun Jumala on päästänyt meidät synneistämme antamalla ne anteeksi Jeesuksen nimessä, silloin meillä on aito halu pyhityselämään ja meil-

lä on siihen myös voimaa ja jopa saavutamme jonkinmoista tulostakin vaikka inhimillisessä vajavuudessa ja heikkoudessa. Sen, että tulosta syntyy, näemme mm. siitä, että Raamattu kertoo uskovien hyvistä teoista ja esittää niitä meille seurattavaksi.

On parempi katsella toisten hyviä tekoja ja iloita niistä kuin kiinnittää huomiota omiin tekoihinsa, ettemme masentuisi, kun tekomme ovat synnin tahrimia ja niitä on vähän, tai ettemme myöskään paisuisi ja ajattelisi itsestämme liikaa, kun unohdamme, että Jumala on pyhä ja että hänen lakinsa vaatii täydellisyttä. Itse asiassa uskova näkee itsensä aina vain syntisempänä, mutta Jumalan armon sitä suurempana. “Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi.” Pyhitys ei ole sitä, että pyhyttemme olisi jossakin 0 ja 100 %:n välillä, vaan syntisyytemme on 100 % ja armo on myös 100 %. Vanha ihmisemme ei pyhity.

Elääksemme oikeata pyhityselämää tarvitsemme ensiksi uskon, sitten sen myötä rakkauden Jumalaan ja halun elää hurskaasti ja jumalisesti Jumalan ja ihmisten edessä. Samalla meidän tulee rajata pois uskonelämästämme kaikki ansion tavoittelu ja huolehtia siitä, että motiivina teoillemme on kiitollinen rakkaus Jumalaan, joka ei pyydä palkkaa eikä kiitosta.

Apostoli Pietari antaa meille tällaisen elämän ohjeen: “Vyöttäkää sen tähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit; ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä.” Olkaamme siis aina lähtövalmiita turvanamme ja toivonamme Jumalan armo ja yksin se. Amen.

Markku Särelä. 12. 12. 2003

Millainen Vapahtaja meille on annettu

Neljäntenä adventtisunnuntaina. Vanhan testamentin teksti.

Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja; korota voimakkaasti äänesi, Jerusaleml, sinä ilosanoman tuoja. Korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungeille: "Katso, teidän Jumalanne!" Katso, Herra, Herra tulee voimallisena, hänen käsivartensa vallitsee. Katso, hänen palkkansa on hänen mukanansa, hänen työnsä ansio käy hänen edellensä. Niin kuin paimen hän kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään, johdattelee imettäviä lampaita. Jes. 40:9–11.

Adventtiaikana elämme paitsi joulun odotuksessa myös erityisesti Herramme Kristuksen toisen tulemisen odotuksessa. Hän, joka kerran syntyi halpaan Beetlehemin seimeen, on tuleva suuressa kunniassa kaikkien pyhien enkeleittensä kanssa viimeisenä päivänä tuomitsemaan maailman ja viemään seurakuntansa taivaan iloon. Kun hän tulee, Raamatun mukaan hänet saavat nähdä nekin, jotka ovat hänet lävistäneet. Kaikki tunnistavat hänet siksi Jeeskukseksi, joka täällä eli ja joka naulittiin ristille ja lävistettiin, sillä hänen haavansa ovat kaikkien nähtävissä. Täällä ajassa Kristuksen kirkko ilmaisi uskoaan profeetta Jesajan sanoilla: "Hänen haavainsa kautta me olemme paratut". Kun hän ilmestyy, me saamme nähdä ne haavat, jotka paransivat meidän syntisairautemme. Tutkimme nyt sydämemme turvaksi ja iloksi, millainen Vapahtaja on meille annettu.

1. Meille on annettu Vapahtaja, jonka tuleminen oli ilosanoma

Tekstimme sanoo: "Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja; korota voimakkaasti äänesi, Jerusaleml, sinä ilosanoman tuoja." Nämä sanat on lausuttu Siionille, Jumalan kansalle eli Kristuksen seurakunnalle. Sitä nimitetään ilosanoman tuojaksi. Kristuksen maailmaan tulo on ilosanoma, ja Kristukseen uskovat ovat kutsutut sitä kuuluttamaan.

Jouluyönä Herran enkeli julisti: "Älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle. Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa." (Luuk. 2:10–11) Kun paimenet löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä, he ilmoittivat sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta. Siitä lähtien Kristuksen seurakunta on julistanut ilosanomaa: "Teille on syntynyt Vapahtaja." Apostoli Pietari sanookin Kristukseen uskovista: "Mutta te olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen 'ette olleet kansa', mutta nyt olette 'Jumalan kansa', jotka ennen 'ette olleet armahdetut', mutta nyt 'olette armahdetut'." (1 Piet. 2:9–10)

Herra kehottaa kansaansa nousemaan korkealle vuorelle julistamaan ilosanomaa ja korottamaan äänensä. Ilosanoman tulee kaikua kaikkien ihmisten tietoi-

suuteen, että he pelastuisivat. On kysymyksessä seurakunnan yleinen, julkinen, kaikille tarkoitettu julistustoiminta. Jeesus sanoo: "Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu." (Matt. 24:14) Tässä jokaisella uskovalla on oma paikkansa ja tehtävänsä. Varsinainen saarnatoiminta kuuluu julkiselle saarnaviralle. Yksittäinen uskova pitää osaltaan yllä saarnavirkaa, osallistuu sanankuuluon ja todistaa yksityisesti Vapahtajastaan. Tarvitaan sekä saarnaajia että kuulijoita. Jos ei olisi seurakuntia ja niillä uskollisia paimenia ja julistajia, suuret puutokset kohtaisivat uskovia. Ja jos kuulijat pysyisivät mykkinä eivätkä antaisi kristillistä todistusta Kristuksesta arkielämässään, kuulijajoukot harvenisivat ja kristillisyyks näivettyisi. Kuninkaallinen papisto on uskovat. He tukevat monin tavoin julkista saarnavirkaa ja pitävät sitä yllä. He kutsuvat siihen ja he kantavat sitä rukouksillaan. Ja heidän vahva aamenensa paimenen saarnaan on sen kanssa yhtä pitävä uskon todistus. Silloin ilosanoma kaikuu voimakkaana ja kutsuvana korkealta vuorelta, vaikka se saavuttaisi kuulijan niin kuin vieno metsän humina kohtaa samoilijan sammaleisen korven kätköissä.

Maailman Vapahtaja on syntien sovittaja. Kuka ikinä häneen uskoo, saa synnit anteeksi hänen nimessään. Siinä on ilosanoman sisältö.

2. Hän on Herra, kaikkivaltias

Tekstimme lausuu Vapahtajasta: "Korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungeille: 'Katso, teidän Jumalanne!' Katso, Herra, Herra tulee voimallisena, hänen käsivartensa vallitsee." Raamattu opettaa selvästi yhtenä ilosanoman osana sen, kuka ja millainen Vapahtajamme on. On julistettava, että hän on Jumala, Herra Sebaot ja että hänellä on kaikki valta.

Meillä ei ole todellista evankeliumia emmekä pelastu, jos pidämme Kristusta vain pelkkänä ihmisenä. Raamattu ilmoittaa meille, että Jumalan Poika, joka on Isän kanssa yhtä olemusta ja jolla on sama kunnia kuin Isällä, tuli ihmiseksi ja otti orjan muodon, niin että se lapsi, joka makasi seimessä, oli samalla tosi Jumala. Hän saattoi sanoa: "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän." (Joh. 14:9). "Minä ja Isä olemme yhtä" (Joh. 10:30). Vapahtajamme on siis jumalihminen, tosi Jumala ja tosi ihminen yhdessä ja samassa persoonassa, ja sellaisena ainutlaatuinen. Pyhä Raamattu yhdistää pelastuksemme ja syntien anteeksisaamisen tähän persoonaan, kun se sanoo: "Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. (1 Joh. 1:8). Tässä raamatunkohdassa sanotaan Jeesusta Jumalan Pojaksi ja samalla puhutaan hänestä ihmisenä, kun mainitaan hänen verensä.

Tekstimme sanoo: "Katso, Herra, Herra tulee voimallisena, hänen käsivartensa vallitsee." Käsi ja käsivarsi kuvaavat Raamatussa voimaa ja valtaa. Kun Kristuksen käsivarsi vallitsee, se on samaa, minkä Jeesus sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä." Tämä on kaikkivaltiaan Jumalan voimaa ja valtaa. Se Kristuksella on aina ollut Jumalan Poikana, mutta se on annettu hänelle hänen inhimillisen luontonsa puolesta. Se oli hänellä silloinkin, kun hän eli täällä maailmassa, myös silloin, kun hän väsyi ja uupui ristin alla, mutta hän ei käyttä-

nyt sitä aina, vaan hän alentui meidän lunastuksemme tähden. Kun hän tulee viimeisenä päivänä, silloin se näkyy ja kaikkien polvien pitää notkistuman hänen edessään ja tunnustaman, että hän on Herra.

Tunnusta, ystäväni, Kristus Herraksesi jo täällä vapaaehtoisesti ja iloiten, ettet joudu tunnustamaan hänen herrauttaan pakon edessä viimeisenä päivänä. Kun hän tulee ja kokoaa kansat eteensä, kukaan ei voi sanoa: en tule. Ja kun hän tuomitsee epäuskoiset ja julistaa heille: “Menkää pois minun tyköäni”, he kaikki tottelevat. Verrattomasti parempaa on totella häntä nyt, kun hän kirvoittaa synnin taakat sydämiltä ja kutsuu: “Tulkaa minun tyköni”, kuin joutua tottelemaan hänen lohdutonta sanaansa: “Menkää pois.”

3. Hänen palkkansa eli ansionsa on hänen mukansa

Kun Herramme Kristus täällä vaeltaessaan julisti evankeliumia ja päästi ihmispoloisia syntitaakoistaan, hän teki sen sanallaan. Niin hän teki myös palvelijoittensa välityksellä jo Vanhan liiton aikana ja niin hän tekee yhä. Siten hänen työnsä ansio kävi hänen edellään, ja Vanhan liiton uskovat saivat tunnonrauhan eläessään jo ennen hänen tuloaan. Ja nyt sama armo tulee meille Kristuksen mukana armonvälineissä runsaana ja lohdullisena. Vaikka Kristus ei ole enää näkyvänä keskellämme, hän tulee luoksemme evankeliumissa ja antaa meille sen, mitä varten hän tuli maailmaan ja minkä hän hankki koko maailmalle pyhällä

kuuliaisuudellaan, kärsimisellään ja kuolemallaan uskolla omistettavaksi. Hän antaa meille synnit anteeksi. Saamme uskoa, että hän tekee sen nyt sanallaan aivan yhtä varmasti kuin jos hän olisi vierellämme ja laskisi siunaavan, armahtavan kätensä olallemme sanoen: "Poikani, tyttäreni, sinun syntisi ovat anteeksi-annetut."

Omilla teoillaan ihminen ei pelastu, mutta Kristuksen ansio on varma tae Jumalan armosta, sillä sen osoitukseksi Isä herätti Poikansa kuolleista. Silloin maailman syntitaakka ei enää painanut Kristuksen hartioita, vaan se oli Kristuksen kuolemassa poisotettu lopullisesti ja kerta kaikkiaan.

4. Hän kaitsee laumaansa

Tekstimme sanoo: "Niin kuin paimen hän kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään, johdattelee imettäviä lampaita." Luther sanoo tämän johdosta: "Tämä on suuri lohdutus, että kaikki ne, jotka jollakin tavalla riippuvat sanassa miten heikkoja ovatkin, ovat otetut Kristuksen valtakuntaan, ja että vain epäuskoiset suljetaan sen ulkopuolelle; kaikkia muita Kristus haluaa ja voi kantaa. Tämä on ensimmäinen kohta arkojen rohkaisuksi mahtavia vastaan. Hän näet opettaa ja kehottaa heitä, etteivät he pelkäisi, vaan jatkuvasti opettaisivat evankeliumia. Sillä Kristus on sanan voimalla huolten raskauttamien tukena eikä jätä heitä." (Lyhyt Jesajan kirjan selitys. W² VI, 485)

Paimenet saivat viestin Jeesuksen syntymästä. He olivat ensimmäiset Marian ja Joosefin ohella sen kuulemaan, ja he lähtivät kiiruusti katsomaan paimenten Paimenta. Hyvä Paimenemme tuli maan päälle suuressa yksinäisyydessä. Kansan uskonnolliset johtajat ja sen ajan Jumalan sanan opettajat eivät olleet häntä vastaanottamassa, ja paimenet, jotka löysivät hänet seimestä makaamasta vain kuvasivat ajallisen elämänsä kutsumuksellaan Jeesuksen ja hänen tulevien alipaimentensa kutsumusta. Mutta niin hyvä Paimen ymmärtää yksinäisiä ja kadonneita ja etsii heitä laumaansa, sinne, missä hän itse on läsnä kaikella armollaan. Hän kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään. Hän johdattelee myös imettäviä lampaita, siis niitä, jotka ruokkivat toisia, että heillä olisi itsellään hyvä laidunmaa niin, että voisivat toisiakin ravita.

Jeesus on hyvä Paimen. Hän sanoi kerran: "Jos jollakin teistä on sata lammas-ta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän panee sen hartioillensa iloitin. Ja kun hän tulee kotiin, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin lampaani, joka oli kadonnut.'" (Luuk. 15:4-6)

Kun Jumalan sana on tavoittanut sinut ja kutsuu sinua uskomaan Jeesukseen, muista ja huomaa, että nythän hyvä Paimen on löytänyt sinut, tullut luoksesi ja ottaa sinut hartioilleen ja vie kotiin. Meille on annettu tällainen etsivä, löytävä, suojaansa ottava ja kotiin kantava Paimen. Siitä iloitkaamme ja rientäkäämme iloitin hengessä Jeesuksen seimelle häntä kumartamaan Jumalanamme ja omana Vapahtajanamme. Amen.

Markku Särelä. 18.12.2003

Adam ja Eeva jouluun vieton esikuvina

Jouluna riemuitsemme Vapahtajan syntymästä. Joulukuukauden myöskin erityisen syyn kiinnittää huomiota koko Jumalan sanan, Vanhan ja Uuden testamentin, väliseen yhtenäisyyteen. Monissa jouluvirsissä viitataan siihen, kuinka Vapahtajan syntymästä ennustettiin Vanhassa testamentissa ja kuinka Vanhan liiton uskovat odottivat Vapahtajaa.

Jumala antoi ensimmäisen lupauksen Vapahtajasta jo paratiisissa. Tästä jo näemme, että opetus Jeesuksesta ja syntien sovituksista todellakin on Raamatun ”punainen lanka”, sen pääasia alusta loppuun saakka.

Ensimmäinen lupaus Vapahtajasta antoi vapautuksen kuolemasta

Ensimmäinen lupaus Vapahtajasta sisältyy Jumalan sanoihin käärmeelle. Nuo sanat Adam ja Eeva kuulivat. Ne kuuluivat näin: *”Ja minä panen vaimon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän.”* (1 Moos. 3:15)

Tämä lupaus on hyvin rikas. Käärme oli vietelty Eevan ja Adamin lankeemukseen. Sen myötä he olivat tulleet kuolevaisiksi. Epäuskon ja syntien lankeemuksen tähden he kuoli-

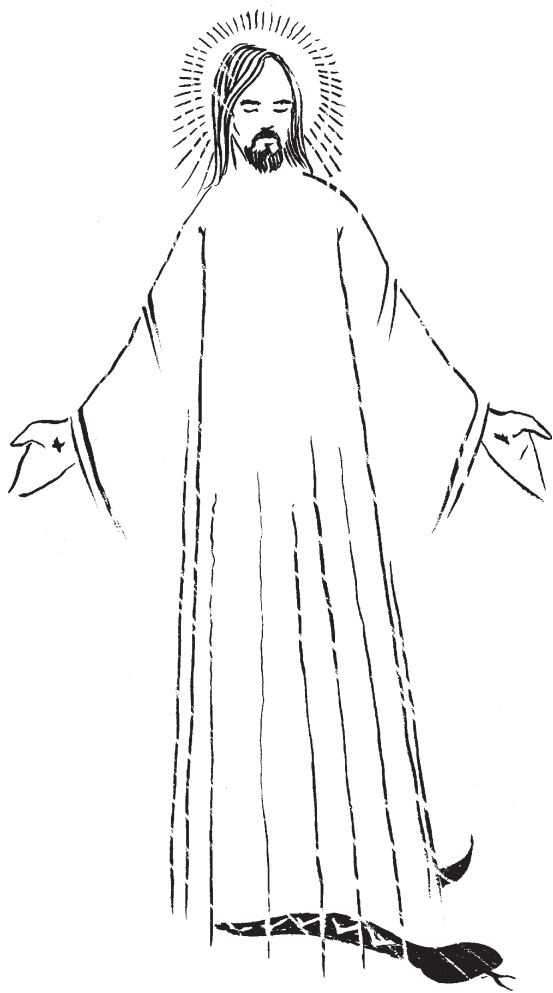
vat hengellisesti. Jumalan uhkaus kuolemasta ja kadotuksesta odotti vain täytäntöönpanoaan. He olivat joutuneet käärmeen viekoittelemineen sielunvihollisen valtakuntaan.

Tätä onnettomuutta vastaan Adam ja Eeva saivat kuulla lupauksen. Jumala itse taistelee käärmeen, siis synnin ja kuoleman, valtaa vastaan. Hän on antava siemenen, joka voittaa synnin vallan. Sitä väistämättä merkitsevät sanat: ”Hän on polkeva rikki sinun pääsi.”

Ensimmäinen lupaus ja neitsyestä syntyminen

Lupaus on rikas myös yksityiskohdillaan. Siinä puhutaan vaimon siemenestä. Kun Raamatussa puhutaan jälkeläisistä, melkein aina puhutaan siitä, kenen isän lapsi kukin on. Näin ei ole aina, mutta huomattavasti useammin viitataan isään kuin äitiin. Kuitenkin, kun puhutaan kaikkein tärkeimmästä lapsesta ensi kerran, häntä sanotaan vaimon siemeneksi. Tämä asia jo ennakolta viittaa siihen, että Vapahtaja syntyi neitsyestä. Profeetta Jesaja ennusti tästä suorasanaisesti, ja evankeliumit kertovat tapahtumasta.

Jeesuksen syntyminen neitsyestä on tärkeä asia. Me olemme syntyneet syntisestä sukukunnasta ja siksi luonnostamme syntisiä. Jeesuksen syntymä on korjannut meidän synninalaisen

syntymämme niin, että hän on vapah-
tanut meidät kaikista synneistä, niin
tekosynneistä kuin perisyynnistäkin.

Siemen on välimies ja antaa meille autuuden

Ensimmäinen lupaus on rikas myös
kieliopilliselta kannalta. Heprean kie-
len siementä merkitsevä sana on femi-
niini eli naissukuinen. Mutta kun teksti
käyttää tästä siemenestä sanaa ”hän”,
on tämän sanan muoto maskuliini eli
miessukuinen. Näin teksti osoittaa, että
syntyvä siemen on nimenomaan poika-
lapsi.

Teksti viittaa myös Vapahtajan
kärsimykseen. Useat käärmelajit teke-
vät pahaa pistämällä ihmisiä. Kiusaaja
käytti valheita ja vääriä todistuksia sen
hyväksi, että Jeesus naulittiin ristille.
”Olet pistävä kantapähän” on ilmaus
siitä valtavasta tuskasta ja vaivasta,
jonka Vapahtaja kärsi, kun häntä pil-
kattiin, tuomittiin väärin ja viimein ta-
pettiin. Mutta juuri tällä tavoin Jeesus
maksoi meidän syntimme.

Vapahtajan sovitustyö oli kuolin-
isku käärmeelle, sillä kuolema ei voi-
nut pitää Jeesusta vallassaan. Tämä
voitto käärmeestä on samalla autuuden
lupaus meille. Tarkoittaahan käärmeen
tekojen, synnin ja kuoleman, voittami-
nen syntien anteeksiantamusta ja elämää.

Vietä siis riemullista joulua sen
evangeliumin varassa, johon turvaten
Adam ja Eevakin pelastuivat. He eivät
nähtäneet Kristuksen syntymää eivätkä
voineet viettää joulua. Kuitenkin, kun
he katuivat syntiään ja turvasivat kuu-
lemaansa lupaukseen, he ovat oikeita
uskon ja joulun vieton esikuvia.

Kimmo Närhi

Kolmantena joulupäivänä eli apostoli Johanneksen päivänä. Evankeliumiteksti.

“Seuraa minua!”

“Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo.” Mutta sen hän sanoi antaakseen tietää, minkä kaltaisella kuoleamalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Ja tämän sanottuaan hän lausui hänelle: “Seuraa minua.” Niin Pietari kääntyi ja näki sen opetuslapsen seuraavan, jota Jeesus rakasti ja joka myös oli aterioitaessa nojannut hänen rintaansa vasten ja sanonut: “Herra, kuka on sinun kavaltajasi?” Kun Pietari hänet näki, sanoi hän Jeesukselle: “Herra, kuinka sitten tämän käy?” Jeesus sanoi hänelle: “Jos minä tahdoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua.” Niin semmoinen puhe levisi veljien keskuuteen, ettei se opetuslapsi kuole; mutta ei Jeesus sanonut hänelle, ettei hän kuole, vaan: “Jos minä tahdoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee?” Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa näistä ja on nämä kirjoittanut; ja me tiedämme, että hänen todistuksensa on tosi. Joh. 21:18–24.

Kolmas ja neljäs joulupäivä ovat jo pitkään olleet poistettut juhlapyhien joukosta. Koska näiden päivien tekstit tarjoavat tärkeätä Jumalan sanan ope-
tusta, olen laatinut saarnat myös näille päiville niitä varten, jotka haluavat ravita niillä sieluaan.

Jeesuksen seuraaminen kysyy rakkautta

Tekstimme kertoo Johanneksesta ja Pietarista Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen hänen seurassaan. Juuri edellä Herra oli asettanut Pietarin uudelleen apostolin virkaan. Olihan Pietari luopunut kutsumuksestaan kieltäessään Jeesuksen, vieläpä julkisesti ja kolme kertaa valalla vannoen. Hän oli heti kohta katunut tekoaan, ja pitäytyi sen jälkeen toisten apostolien seuran. Mutta Pietarin lankeemus oli ollut niin karkea ja kieltäminen niin ehdoton, ettei hän sen jälkeen noin vain voinut jatkaa virassa kuin ei mitään olisi tapahtunut. Niinpä Jeesus tutki hänet. Sitä Jeesuksen ei tarvinnut tehdä itsensä tähden; hän näki sydämeen. Mutta hän teki sen Seurakuntansa tähden. Tässä tutkintotilaisuudessa Pietari vastasi kolmesti kysymykseen, oliko Jeesus hänelle rakas. Ja yhtä monta kertaa

Jeesus sanoi hänelle: "Kaitse minun lampaitani, kaitse minun karitsoitani." Siitä näemme, että ainoa oikea motiivi paimenvirkaan on rakkaus Jeesukseen. Se on rakkautta Jeesuksen asialle, rakkautta evankeliumin julistamiseen syntisille.

Rakkauden apostoli Johannes kertoo tämän meille Pietarista. Hän itse tunnustautuu apostoliksi, jota Jeesus rakasti. Se on usein tulkittu siten, että Jeesus olisi rakastanut häntä enemmän kuin muita. Ymmärrän asian toisin. Johannes ei vertaa siinä itseään toisiin, vaan tunnustaa syntisyytensä ja uskonsa. Niin kuin Jumala rakasti maailmaa antamalla Poikansa alttiiksi sen edestä (Joh. 3:16), niin myös Johannes yhtenä tähän maailmaan kuuluvana syntisenä uskoi Jeesuksen rakastaneen myös häntä. Ja se, että hän nojasi aterioitaessa Jeesuksen rintaa vasten, johtui silloisista ruokailutavoista. Pöydässä ei istuttu kuten nykyisin, vaan oltiin pitkällään. Johannes tuo sen esille samasta syystä kuin hän sanoo: "Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katsoimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta" (1 Joh. 1:1). Hän tuo esille sen, että Jumalan Pojan ihmiseksitulo oli todellinen eikä vain näennäinen, kuten eräät harhappiset opettivat. Jeesus aterioi kuten

muutkin ja häneen saattoi nojata. Myös hänen kärsimyksensä ristillä ja hänen kuolemansa oli todellinen.

Pietarin kohtalo

Johannes kertoo, mitä Jeesus sanoo Pietarille tapahtuvan. "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdot; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo." Tämän Jeesus sanoi antaen tietää, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Perimätiedon mukaan Pietari ristiinnaulittiin pää alaspäin, kun hän ei pitänyt itseään arvollisena kuolemaan samalla tavoin kuin hänen Herransa. Kun nyt Herra sanoo hänelle: "Seuraa minua", se oli kutsu apostolin virkaan ja samalla kantamaan ristiä Kristuksen nimen tähden, vaikka se tulisi viemään hänet marttyyrikuolemaan.

Jeesus kutsuu meitäkin seuraamaan itseään

Meillekin Jeesus sanoo: "Seuraa minua!" Jokainen uskova on saanut kutsun seurata Jeesusta jo pyhässä kasteessa, jossa meidät on haudattu hänen kanssaan kuolemaan ja herätetty uuteen elämään. Jeesuksen seuraaminen merkitsee uskon ja hyvän oman-

tunnon säilyttämistä. Ja jos olemme Pietarin tavoin menettäneet uskomme, se tarkoittaa parannusta ja paluuta kasteen armoliittoon. Seuratessamme Jeesusta kiusaaja asettelee meille ansojaan. Siksi Jeesuksen seuraamiseen liittyvät seuraavat kolme asiaa: kiusaukset, kieltäytyminen elämästä maail-

man ehdoilla ja sen synnillisiä tapoja noudattaen sekä ristinsä ottaminen.

Erityisesti nuo sanat: "Seuraa minua", koskevat niitä, jotka ovat saaneet kutsun julkiseen saarnavirkaan. Se ei ole Jeesuksen tekojen jäljittelyä tai toiviomatkoja Jeesuksen kulkureille, vaan se on Jeesuksen seuraamis-

ta luottamuksessa Jumalaan, Sanassa pysymisessä ja Kirjoitusten oikein ymmärtämisessä, evankeliumin saarnaamisessa, langenneiden etsimisessä ja oikeassa rakkaudessa. Niin kuin Jeesuksen tie vei hänet Golgatan ristin kautta kunniaan, niin myös Kristuksen seuraajan on mentävä ”ulkopuolelle leirin hänen pilkkaansa kantaen” (Hebr. 13:13). Oikeille paimenille on tarjolla ihmiskunnian sijaan yliolkaisuutta ja häväistystä maailman ja sen kunnioittamien kirkon johtajien taholta. Sellaista tuli Kristuksen osaksi; siis sitä tulee myös hänen seuraajiensa osaksi. Kristus on tästä tietoinen ja tahoo, että me emme säikähy ristiä, vaan kuljemme hänen askelissaan. Palvelija ei ole Herraansa suurempi. Täällä ajassa Kristuksen Kirkon osa on samanlainen kuin oli Kristuksen osa hänen alennuksen tilassaan. Risti olkoon siis kunniamme.

Seuraa sinä minua

Pietaria kiinnosti, miten Johannes käy, kun hän näki tämän seuraavan Jeesusta. Kummallakin oli yhtäläinen kutsumus, nimittäin apostolin virka. Mutta tulisiko Johannekselle sama kohtalo kuin Pietarille? Jeesus vastaa Pietarille näin: ”Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua.” Jeesus ei anna selvää vastausta Pietarin kysymykseen Johanneksen kohtalosta. Ei hän vastaa kaikkiin meidänkään kysymyksiimme, vaan jättää meidät luottamaan hänen hyvään tahtoonsa, mikä se sitten onkin kunkin kohdalla. Toinen voi varjeltua korkeaan ikään, toinen temmataa pois

nuorena. Se, joka joutaisi meidän järkemme mukaan jo pois, saa elää, mutta se, jota meidän mielestämme kiipeästi tarvittaisiin, otetaan pois. Toisen risti näyttää kevyeltä, toisen aivan ylivoimaisen raskaalta. Mutta kaikkien kysymystemme edessä yksi asia on selvä. Sen Jeesus sanoo näin: ”Seuraa sinä minua!” Seuraa Jeesusta, johti se sinut minne tahansa. Säilytä usko ja hyvä omatunto! Se on tärkeätä. Sinun asiasi ei ole tietää, kuinka kunkin käy tai koska omat päiväsi tulevat täyteen.

Johanneksen todistus

Apostoli Johannes julisti rakkautta, jolla Jumala on ensiksi rakastanut meitä. Hän opetti meitä rakastamaan toisiamme. Hän kirjoittaa: ”Siitä me tiedämme, että rakastamme Jumalan lapsia, kun rakastamme Jumalaa ja noudattamme hänen käskyjäänsä. Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskyänsä. Ja hänen käskyänsä eivät ole raskaat.” (1 Joh. 5:2-3). Hän ei kuitenkaan säästynyt ristiltä. Hän joutui ruoskituksi ja ainakin kahdesti vangituksi. Hän eli kuitenkin hyvin vanhaksi, ja hänen erityiseksi tehtäväkseen tuli varjella Kristuksen seurakunta yhä voimistuvilta harhoilta.

Johannes vakuuttaa meille tekstimme lopussa: ”Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa näistä ja on nämä kirjoittanut; ja me tiedämme, että hänen todistuksensa on tosi.” Ota siis hänen todistuksensa vastaan. Hän todistaa, että Jeesus on tosi Jumala ja iankaikkinen elämä.

Markku Särelä.

Kirjoitettu 11.8.2006. Virret 183: 1-4; 395:2; 618:1,46; 247; 129.

JOULU 2006

LUTERILAINEN - LASTENOSASTO

*"Älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä, te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa."
Luuk. 2:10-12*

Mukaillen vanhaa kuvamaatasta, EP

Pastorin kirje

Joosefin joulu

Muistathan Joosefin? Hän oli Marian sulhanen. Joosef odotti sitä, että he voisivat solmia avioliiton ja elää perheenä. Tuli kuitenkin yllätys. Huomattiin, että Maria odotti lasta. Se oli Joosefille varmasti vaikea asia. Olisihan se merkinnyt, että hänen rakas Mariansa ei olisi ollutkaan uskollinen.

Oli kuitenkin kyse aivan muusta. Joosef sai enkeliltä tiedon: *"Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se, mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä."* (Matt. 1:20) Joosef tiesi, että Vanhassa testamentissa oli luvattu Vapahtaja. Nyt hän sai tietää, että juuri hänen tuli huolehtia tuosta syntyvästä Vapahtajasta, kun hän oli pieni, ja Vapahtajan äidistä. Varmasti hänellä oli suuri riemu. Kun piti tehdä pitkä matka Betlehemiin, Joosefin täytyi huolehtia erityisen tarkasti Mariasta ja hoitaa kaikki asiat mahdollisimman hyvin.

Joosef sai kuulla vielä enemmän. Enkeli sanoi hänelle: *"Ja hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistensä."* (Matt. 1:21) Kun Vapahtaja syntyi, hänellä oli aivan tietty tehtävänsä, nimittäin kansan vapauttaminen synnistä. Tämä tapahtui siten, että Jeesus oli kaikessa kuuliainen Jumalan käskyille ja hän antoi henkensä ristillä meidän puolestamme. Juuri tätä varten hänen nimensä on Jeesus. Tuo nimi merkitsee juuri Vapahtajaa.

Mitä sinä voit oppia Joosefista? Sinunkin elämässäsi voi olla vaikeita tilanteita. Mutta kun uskossa turvaat Jumalaan, ei tarvitse pelätä. Hän varjelee sinua. Hän tahtoo sinun olevan uskollinen omissa tehtävissäsi, kuuliainen vanhemillesi, ahkera koulussa ja hyvä ystävä toisille. Vaikeuksien tullen saat rukoilla Jumalaa varmana siitä, että hän siunaa ja varjelee elämääsi. Saat myös pyytää apua vanhemmilta, opettajilta ja muilta aikuisilta. Jumala on antanut heidät sinun turvaksesi.

Muista aivan erityisesti sitä, että Jeesus syntyi sinunkin Vapahtajaksesi. Sinullakin on omanasi paras joululahja, kun uskot Jeesukseen. Hänen seurassaan voit viettää oikein siunatun ja iloisen joulun. Jeesuksen antama jouluilo riittää vuoden jokaisena päivänä ja hänen armostaan pääset taivaan kotiin.

Kimmo Närhi

Kaunein joululaulu

Joulua odotellessa kuulemme paljon joululauluja. Ne soivat tavarataloissa, radiossa, TVssä ja niitä laulamme kodeissa ja kouluissa. Valitettavasti monet niistä ovat maallisia, niissä ei enää puhuta oikeasta joulusta. Mutta paljon on myös oikeita joululauluja, sellaisia, joissa puhutaan Jeesuksen syntymästä ja pelastuksen suuresta lahjasta.

Kun kävin koulua, opettaja antoi kerran ainekirjoituksen aiheeksi "Kaunein joululaulu". Kirjoitin laulusta "Heinillä härkien kaukalon..." Se on mielestäni vieläkin kaikkein kaunein joululaulu. Se kertoo Vapahtajan syntymästä ja tehtävästä aina ristinpuulle asti. Laulakaamme tänäkin jouluna tätä kaunista laulua. *Tuula*

JOULULAULUARVOITUS

Tässä on joukko tuttuja joululauluja ja –virsiiä. Niiden alkusanoista kuitenkin puuttuu yksi sana. Kirjoita puuttuvat sanat viivalle ja merkitse kirjoittamasi sanan ensimmäinen kirjain rivin loppuun. Alkukirjaimista syntyy sana, joka kertoo, mitä joulue meille tuo. Vastauksen löydät toisaalta tästä lehdestä.

"Heinillä härkien kaukalon nukkuu lapsi viaton.."

"Enkelparven tie, kohta luokse vie, rakkautta suurinta katsomaan"

1. _____ morsian ja riennä vastahan	_____
2. Enkeli taivaan _____ näin	_____
3. Joulue, joulue tullut _____	_____
4. Nyt _____ mä seimelles	_____
5. Oi sä riemuista, oi sä _____	_____
6. On hanget korkeat _____	_____
7. No, _____ tullut kesä	_____
8. _____ käymme joulun viettohon	_____
9. Käy ruusu _____ ilmiin	_____

Hoosianna, Daavidin Poika

Vähän ennen joulua lauletaan tätä ihanaa Hoosianna -laulua. Se on ylistyslaulu Jeesukselle. Hoosianna-sana tarkoittaa ”auta, armahda”.

Näin kertoo Raamattu: Jeesus ystävineen oli tulossa Jerusalemiin ja oli jo Öljymäellä. Oli tulossa suuret pääsiäisjuhlat ja paljon kansaa oli tullut juhlille. Silloin Jeesus lähetti kaksi opetuslastaan lähellä olevaan kylään. Hän sanoi heille: ”Menkää edessänne olevaan kylään, niin kohta, kun sinne tulette, löydätte sidottuna varsan, jonka selässä ei yksikään ihminen ole vielä istunut. Päästäkää se ja tuokaa se tänne. Ja jos joku teille sanoo: ”Miksi te noin teette? niin sanokaa: Herra tarvitsee sitä ja lähettää sen kohta tänne takaisin.”

Niin opetuslapset menivät ja löysivät oven eteen ulos kujalle sidotun varsan ja päästivät sen.

Ja muutamat niistä, jotka siellä seisovat, sanoivat heille: ”Mitä te teette, kun päästätte varsan?” Niin he sanoivat heille, niin kuin Jeesus oli käskinyt. Ja he antoivat heidän mennä.

Ja he toivat varsan Jeesuksen luo ja heittivät vaatteensa sen päälle ja Jeesus istui sen selkään. Ja monet levittivät vaatteensa tielle, ja toiset karsivat oksia puista ja hajottivat ne tielle.

Ja kansanjoukot, jotka kulkivat hänen edellään ja jotka seurasivat, huusivat sanoen:

”Hoosianna Daavidin Pojalle!

Siunattu olkoon hän,

joka tulee Herran nimeen,

hoosianna korkeuksissa.”

Tämä, mitä nyt tapahtui, oli jo kauan sitten Raamatussa ennustettu Jeesuksesta. Näin siellä sanottiin: ”Älä pelkää, tytär Siion. Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla.” (Jes.62:11)

Lapset, jotka olivat oppineet rakkaan Vapahtajan tuntemaan, olivat varmaan kaikkein innokkaimpia laulajia Herraa Jeesusta kiittävien ihmisten joukossa. He seurasivat Jeesusta vielä temppeliinkin ja sielläkin he huusivat ja sanoivat ”Hoosianna Daavidin Pojalle!” Mutta temppelissä oli myös ihmisiä, jotka vihasivat Jeesusta, ja he, ylipapit ja kirjanoppineet sanoivat närkästyneenä hänelle: ”Kuuletko, mitä nämä sanovat?” Niin Jeesus sanoi heille: ”Kuulen. Ettekö ole koskaan lukeeet: ’Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen’.” Lapset saivat laulaa hänelle. Herra Jeesus halusi kuulla lasten laulua ja kiitosta. Näin hän haluaa nytkin kuulla.

Olet huomannut, että tässä Hoosianna -laulussa puhutaan myös henkilöstä, joka oli Israelin rakastetuin kuningas, Daavidista. Jo paimenpoikana Daavid lauloi ja soitti Herran kunniaksi. Myöhemmin hän kirjoitti paljon vir-

siä, joita sanotaan psalmeiksi. Psalmi ovat rukouksia Herralle. Daavid oli myös Jumalan profeetta. Hän ennusti Jeesuksen ristinkuolemasta meidän edestämme, varsinkin psalmissa 22.

Sinulle on ehkä tutuin psalmi 23: ”Herra on minun paimeneni...” Tuttuja ovat myös rukoukset: ”Jumala, luo minuun puhdas sydän...” ja ”Pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin.”

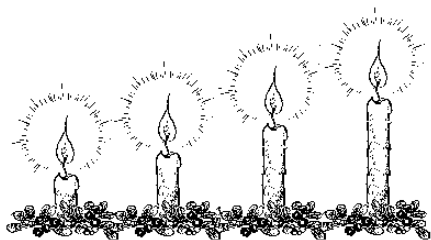
Mutta vielä on eräs tärkeä syy, miksi lauletaan: ”Hoosianna, Daavidin Poika.” Herra Jeesus oli ihmisenä Daavidin sukua sekä Maria-äidin että kasvatusisä Joosefin kautta. Sukuluettelot löytyvät Matteuksen evankeliumin ensimmäisestä ja Luukkaan evankeliumin kolmannesta luvusta. Myöskin Daavidin ja Jeesuksen syntymäkaupunki oli pieni Beethlehem.

EP

Rukoileva kuningas Daavid

Vastaus joululauluarvoitukseen: ILOSANOMA

Adventti

Ensimmäisenä adventtisunnuntaina lauletaan kirkossa Hoosianna-hymniä. Siitä alkaa joulun odotus. Minun lapsuudessani sitä päivää sanottiin myös pikkujouluksi. Sen merkiksi oli tapana tuoda kodin koristeeksi pikkuinen kuusi muistuttamaan oikeasta joulusta. Tämä tapa on tainnut vähitellen hiipua, kun kaupat tarjoavat kauniita joulukukkia, joulutähtiä ja amarylliseja.

Kirkossa alttarille laitetaan neljä kynttilää, joista jokaisena adventtisunnuntaina sytytetään aina yksi kynttilä lisää, kunnes jouluna ne palavat kaikki. Tahdomme valmistautua vastaanottamaan joulun ilosanoman Jeesuksesta.

Menkäämme siis Beetleheimiin

Lue Raamatusta Luukkaan toisesta luvusta jakeet 1-14!

”Kun enkelit olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä puhuivat toisillensa: ”Menkäämme nyt Beetleheimiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti.”

Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Ja kun he olivat tämän nähneet, ilmoittivat he sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta.

Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmetelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat. Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä.

Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kuulleet ja nähneet, sen mukaan, kuin heille oli puhuttu.” Luuk.2:15-20

Kun enkeli Gabriel kävi neitsyt Marialle Nasaretissa ilmoittamassa tulevasta Vapahtajasta, hän sanoi: ”Pyhä Henki tulee sinun päällesi ja Korkeimman voima varjoaa sinut. Sen tähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.” Luuk.1:35

”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” Joh.3:16 Nämä ovat Vapahtajan omat sanat.

Onko Jeesukseen uskominen sinun elämäsi tärkein asia, josta iloitset enemmän kuin mistään muusta? Vai olemmeko sellaisia, jotka emme välitä rukouksesta emmekä halua kuulla Jumalan sanaa emmekä sitä lukea? Kuningas Daavid pyysi psalmissaan: ”Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso, jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.” Ps.139:23,24

Jeesuksen opetuslapsi Johannes kirjoittaa meille Raamatussa: ”Lapsukaiset, tämän minä kirjoitan teille, ettette syntiä tekisi. Mutta jos joku syntiä tekee, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Ja hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.” 1Joh.2:1,2

EP

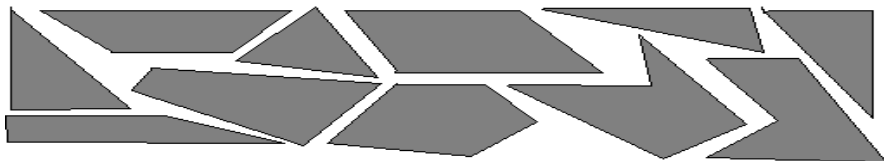
Talvinen Siitamaja kutsuu sinua joululeirille

Tapaamme taas, jos Taivaan Isä suo, joulun jälkeen Siitamajalla. 28.-31.12.2006, jolloin on lasten ja nuorten leiri.

Ota mukaan varusteita pakkaspäiviä ja pulkkamäkeä varten, niin saat nauttia ulkoilusta.

Tunneilla syvennymme tutkimaan jouluevankeliumin suurta lahjaa. Laulamme kaikki tutut joululaulut ja poltamme kynttilöitä pimenevinä iltoina.

Palapeli

Tavaratalon kovaääninen soitti joululauluja yli ihmisten melun. Aku kierteli myyntipöytien välissä ja katseli. Joululahjoja pitäisi ostaa mutta kun ei ollut joulumieltä, eikä paljon rahaa-kaan. Mutta sentään, ”Maassa rauha nyt ihmisille”, lauloi kovaääninen. Ei Aku tuntenut mitään erityistä rauhaa, enemmänkin oli levoton olo.

Eilisiltana, tai yöhän se jo taisi olla, kun isä oli tullut kotiin kovalla metelillä. Sellaista sattui joskus. Äiti oli sitten aamulla niin väsyneen ja itkeneen näköinen. Sinne isä nyt jäi nukkumaan – ja jouluaatto. Sellaista inhottavaa kaikki. Aku yritti pitää kädet nyrkissä, mutta silti kurkussa kuristi.

Aku jäi katsomaan pöydälle levitettyjä suuria kuvia. Siinä oli ihmeellinen kuva. Tutunomainen kuva Jeesus-lapsesta seimessä ja siinä ympärillä paimenia, mutta paimenten joukossa olikin ihan nykyaikaisen näköisiä ihmisiä. Nauravia ja itkeviä, lapsia ja aikuisia, kaikenvärisiä. Yksi mies siinä polvillaan ryppyisissä vaatteissa, solmio virossa kuten isällä yöllä, kun hän heräsi. Mitähän jos...

- Ostatko palapelin? myyjän ääni kysyi.

- Mitähän se maksaa? Aku kysyi ja alkoi kaivaa kukkariaan.

Äänettömästi, kun hän mietti samalla, mitä tekisi. – Jos en ottaisikaan mitään muuta, ei mitään äidille, eikä Katille eikä Mikalle, vain tämän yhden lahjan. Kirjoittaisin siihen vaikka että ”isälle ja isän perheelle yhteiseksi lahjaksi Akulta”. Niin.

- No, löytyykö sitä rahaa, myyjä kumartui huvittuneena Akun ylitse.

- Joo, on mulla kolmekymmentäkuusi ja viisikymmentä.

- No, sittenhän vielä jääkin, myyjä toimitti. Pannaanko lahjapakettiin?

- Joo. pannaan se vaan. Mä otan sen. Mutta jos ensin sekoitettaisiin se. Tarkoitin ne palaset, ettei se kuva näy.

* * *

Jouluaattoilta. Hyvin hiljainen ja vähäpuheinen aatto Akun kodissa. He kokosivat sitä palapeliä iltamyöhään. Saivat sen vihdoinkin valmiiksi. Isä katsoi kauan kuvaa ja sitten hän katsoi Akua. Ei isä mitään sanonut, eikä Akukaan uskaltanut kysyä, mitä isä lahjasta piti. Äkkiä isä ojensi kätensä ja silitti Akun päätä.

- Ihan kuin palapeli, rikkinäisempi kuin palapeli koko elämä joskus, Aku ajatteli ennen nukahtamistaan. - Mutta Jeesus voi sen koota ja tehdä ehjäksi kaiken.

VA, vuoden 1981 Jouluvesa

Neljäntenä joulupäivänä eli viattomien lasten päivänä. Evankeliumiteksti.

Kuka itkee itseään ja lapsiaan?

Mutta kun he olivat menneet, niin katso, Herran enkeli ilmestyi Joosefille unessa ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti, kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä lasta surmataksaan hänet." Niin hän nousi, otti yöllä lapsen ja hänen äitinsä ja lähti Egyptiin. Ja hän oli siellä Herodeksen kuolemaan asti; että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: "Egyptistä minä kutsuin poikani." Silloin Herodes, nähtyään, että tietäjät olivat hänet pettäneet, vihastui kovin ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset Beetlehemistä ja koko sen ympäristöstä, kaksivuotiaat ja nuoremmat, sen mukaan kuin hän oli aikaa tietäjiltä tarkoin tiedustellut. Silloin kävi toteen, mikä on puhuttu profeetta Jeremiaan kautta, joka sanoo: "Ääni kuuluu Raamasta, itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole." Matt. 2:13–18.

Epäuskoinen maailma käy veristä sotaa nousemassa olevaa sukupolvea vastaan ja tuhoaa sitä. Sellaista on aina ollut, vaikka ei yhtä laajasti ja yhteiskunnan järjestämänä kuin nyt. Mutta aivan erityisesti se, että monet kristillisten kirkkojen paimenet ja jäsenet antavat sille hyväksymisensä, on viimeisten aikojen merkki. Samalla ihmisten henkinen pahoinvointi lisääntyy, mielen rauha ja tasapaino häiriytyvät ja levottomuus kasvaa. Itsekäs, Jumalasta riippumaton elämäntapa ei tuo onnea.

Viattomien lasten päivänä kristikunta on muistanut niiden lasten kohtaloa, jotka julma Herodes surmautti saadakseen tuhotuksi Jumalan suunnitelman maailman pelastamisesta ja äsken syntyneen Messias-kuninkaan tapetuksi. Nämä lapset eivät olleet tehneet mitään, minkä vuoksi he olisivat ansainneet järkyttävän kohtelunsa. Eivät myöskään ne miljoonat lapset, jotka nykyään tuhotaan ennen syntymää, ole millään tavoin syllisiä olemassaolonsa. Kun Herodes surmasi Beetlehemin poikalapset, äidit itkivät lapsiaan. Mutta itkeekö kukaan aikamme viattomia? Viattomien lasten päivää ei enää ole tapana viettää, mutta nyt se olisi entistäkin aiheellisempi.

1. Väärät motiivit ja epäusko johtavat väärin tekoihin

Herodes, lisänimeltä Suuri, oli idumealainen. Hän oli Eesausta syntyneen kansan jälkeläinen eikä ollut juutalainen. Hän oli viekas, vallanhimoinen ja julma. Hänen kerrotaan surmauttaneen paitsi Beetlehemin poikalapset, myös oman tyttärensä ja kolme poikaansa sekä yhden vaimoistaan. Herodos Suuren poika Hero-

des Antipas surmautti Johannes Kastajan ja hänen pojanpoikansa Herodes Agrippa I mestautti apostoli Jaakob vanhemman.

Herodes Suuren sanotaan kuolleen hivuttavan, tuskallisen kuoleman. Herodes Antipas kuoli maanpakolaisena Lyonissa Ranskassa ja Herodes Agrippa I kuoli matojen syömänä, kun kansa huusi häntä jumalaksi. Heihin sopii antiikin viisaitten sana, ettei ihmistä pidä ylistää onnelliseksi ennen hänen kuolemaansa.

Evankeliumi oli tarjolla kaikille näille äsken mainituillekin, vieläpä aivan alkulahteiltä. Itämaan tietäjät toivat siitä sanoman Herodes Suurelle, Johannes Kastaja Herodes Antipaalle ja apostolit Jaakob vanhempi ja Pietari Agrippalle. Mutta maalliset motiivit estivät heitä ottamasta vastaan ilosanomaa. Ja kun evankeliumi ei saanut sijaa heidän sydämissään, epäusko ja väärät motiivit johtivat heitä julmuuksiin eikä oikealla rakkaudella ja oikeudenmukaisuudella ollut päättävältä heidän ratkaisuisiaan.

Epäusko on ollut takana myös niiden lainsäätäjien ratkaisussa, jolla yhteiskuntamme monien muiden kansojen lainsäädäntöä seuraten aikanaan päätti raskauden keskeytystä koskevasta lainsäädännöstä ja yhteiskunnan ylläpitämän terveydenhuoltojärjestelmän valjastamisesta sen toteuttamiseen. Asian puolesta esitetyt perusteet ovat kestävämpiä, kun niitä tutkitaan Jumalan sanan, uhrautuvan rakkauden ja syntymättömän lapsen elämisen oikeuden näkökulmasta. Herodesten viimeisistä hetkistä meillä on tietoja. Mutta mikä on niiden kohtalo, jotka kulkevat samantapaista tietä eivätkä tule parannukseen. Ilmestyskirjassa Jumala lausuu: "He eivät tehneet parannusta murhistaan" (Ilm. 9:21) ja: "Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin! Ulkopuolella ovat koirat ja velhot ja huorintekijät ja murhaajat ja epäjumalanpalvelijat ja kaikki, jotka valhetta rakastavat ja tekevät. (Ilm. 22:14–15).

Ei ole siis mikään leikinasia hylätä Jumalan armo ja kulkea omaa itsekkyyden tietä.

2. Evankeliumia voidaan vastustaa, mutta ei tuhota

Herodes halusi tuhota Jeesuksen ja hänen asiansa. Mutta Jumala varjeli hänet erikoisella tavalla, vieläpä toteutti siten profeetta Hoosean ennustuksen: "Egyptistä minä kutsuin Poikani." Vanhan testamentin aikainen Israel oli esikuva Jeesuksesta. Se joutui säilyäkseen hengissä nälänhädän aikana Egyptiin ja sai palata Mooseksen johdolla Kanaanin maahan. Kun se oli vielä nuori, Jumala rakasti sitä ja kutsui sen pois Egyptistä omaan maahansa. Tämä esikuva täyttyi varsinaisesti ja lopullisesti silloin, kun Jeesus joutui maanpakoon Herodeksen aikana säilyäkseen hengissä ja tämän kuoltua palasi takaisin.

Israelin varhaisvaiheissa näemme Jumalan selvän johdatuksen. Kansaa ei voituttanut eikä tuhota. Se merkitsi sitä, että Jumalan ilmoittama Messiaan tulo Israelin keskuuteen saattoi tapahtua ja maailma sai Vapahtajan. Turhaa oli potkia tutkainta vastaan, turhaa yrittää estää Messiaan tulo maailmaan ja hänen sovitustyönsä. Ihminen voi kyllä saada aikaan paljon pahaa tässä maailmassa, mutta Ju-

malaa vastaan hän ei voi nousta itse tuhoutumatta.

Vapahtajamme neuvo on meille: "Älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne ja lapsianne" (Matt. 23:27). Meidän on tarpeen itkeä omaa epäuskoamme, omaa itsekkyyttämme, mutta myös omia lapsiamme, jotka ilman evankeliumia kasvavat vanhempiensa epäuskoon ja kohtaloon.

Niin kuin Vapahtajaa ei voitu tuhota, ei voida hävittää myöskään hänen evankeliumiaan. Toteutuva on Jeesuksen sana: "Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu." (Matt. 24:14). Ja kun evankeliumi säilyy, pysyy sen varassa myös kristikunta, vaikka aikojen lopulla kovin vähäisenä lukumäärältään, mutta silti merkitykseltään suurena. Augsburgin tunnustuksessa tunnustamme Kristuksen seurakunnasta: "Edelleen seurakuntamme opettavat, että yksi, pyhä kirkko on pysyvä ikuisesti." Sanoihan Jeesus: "Minä olen oleva teidän kanssanne maailman loppuun asti." Maailman olemassaololla ei olisi yliajallista merkitystä, jos täällä ei olisi Kristuksen seurakuntaa eikä sillä evankeliumin ilosanomaa.

Evankeliumi antaa yliajallisen merkityksen myös lapsille. Jeesus haluaa saat-taa heidät kasteen kautta seurakuntaansa ja pelastaa iankaikkiseen elämään. Lasten tuhoaminen on ristiriidassa tämän Jumalan armollisen, ilmoitetun tahdon kanssa. Jos kristittyjen lapsi syntyy kuolleen tai menehtyy äitinsä kohtuun, voimme lohduttaa vanhempia Jumalan lupauksella: "Minä olen sinun ja sinun siemenesi Jumala" (alkuteusti, 1 Moos. 17:7). Mutta jos itse tuhoamme lapsemme, emme ole kuin Beethovenin äidit, joista sanotaan, etteivät he huoli lohdutusta suuressa surussaan, johon he itse eivät olleet syypäitä. Menehtyneiden kohtalo jää salatuksi, vanhurskaan Jumalan asiaksi. Koska meiltä puuttuu asiasta selvä Jumalan sana, emme rohkene siitä opettaa mitään erityistä ja varmaa. Tiedämme, ettei hän rankaise lapsia vanhempien synneistä, mutta tiedämme myös, että hän uhkaa rangaista kaikkia niitä, jotka rikkovat hänen käskynsä. Sen tähden meidän kaikkien on tarpeen tulla parannukseen kaikista synneistä, tästäkin nyt puheena olevasta, tunnustaa Jumalalle virheemme ja paeta Jumalan vihaa Kristuksen turviin. Hänessä Jumalan viha on lepytetty ja synti on anteeksiannettu.

Jumalan kiitos, maailmalla on Vapahtaja. Hänelle kiitos, että on evankeliumi, ilosanoma syntisille, anteeksiantamus karkeimmistakin rikoksista. Jumalalle ylisyys myös siitä, etteivät kiusaajan juonet ja epäuskon voimat voineet tuhota Lunastajaamme eivätkä hävittää evankeliumia.

Olkoon viattomien lasten päivä heidän muistamisensa pyhä ja meidän hiljentävä päivä, mutta myös päivä, jolloin saamme kulkea evankeliumin voittosaatossa. "Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun!" (2 Kor. 2:14).

Amen.

Markku Särelä.

Kirjoitettu 24.6.2006. Virret VK 1938: 478:1,2,6,7; 409; 341:15,6; 482; 475.

Asemamme Jumalan sanan kuulijoina ja levittäjinä

Room. 10:13-21: "Sillä 'jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.' Mutta kuinka he huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa? Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä? Niinkuin kirjoitettu on: 'Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka hyvää sanomaa julistavat!'" Mutta eivät kaikki ole olleet kuuliaisia evankeliumille. Sillä Esaias sanoo: "Herra, kuka uskoo meidän saarnamme?" Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta. Mutta minä kysyn: eivätkö he ole kuulleet? Kyllä ovat: "Heidän äänensä on kulkenut kaikkiiin maihin, ja heidän sanansa maan piiriin ääriin." Minä kysyn: eikö Israelilla ole ollut siitä tietoa? Ensiksi jo Mooses sanoo: "Minä herätän teidän kiivautenne kansan kautta, joka ei ole kansa, ymmärtämättömän kansan kautta minä teitä kiihoitan." Ja Esaias on rohkea ja sanoo: "Minut ovat löytäneet ne, jotka eivät minua etsineet; minä olen ilmestynyt niille, jotka eivät minua kysyneet." Mutta Israelista hän sanoo: "Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni tottelematonta ja uppinaista kansaa kohden."

Tekstimme sanoo aluksi perustavan totuuden: "Jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu." Tämä yksinkertainen totuus on lähtökohta kaikelle evankeliumin julistukselle.

Pelastavassa mielessä Herraa avuksi huutava on se, joka tunnustaa syntinsä ja uskossa turvaa Kristuksen armo-työhön. Tämän uskon saamista, säilymistä ja leviämistä varten on Jumala sana meille annettu.

Olemme saaneet Jumalan sanan kalliin perinnön

Uuden liiton seurakunta syntyi helluntaina Jerusalemissa. Silloin toteutui Jumalan lupaus Pyhän Hengen vuodattamisesta. Samalla kävi ilmi, että evankeliumi on tarkoitettu kaikille kansallisuudesta ja kielestä riippumatta. Jerusalemissa uskovat kokoonoutuivat seurakunnaksi, jossa he pysyivät apostolien opetuksessa, keskinäisessä yhteydessä, leivän murtamisessa ja rukouksissa. Tämän seurakunnan jäsenet antoivat myös todistuksen ulkopuolisille, tunnetuimpana esimerkkinä Stefanus, joka antoi henkensä uskon tähden.

Kauan ei saanut Jerusalemin seurakunta elää rauhassa. Sitä alettiin vainota. Suuri osa seurakunnan jäsenistä hajaantui muille paikkakunnille. He kertoivat Vapahtajasta sielläkin, ja muillekin paikoille syntyi seurakuntia. Hieman myöhemmin seurakunnat järjestivät lähetystyötä. Apostoli Paavali apulaisineen lähetettiin Antiokiasta viemään evankeliumia muillekin paikoille. Näin syntyi lisää seurakuntia. Uusien seurakuntien olot järjestettiin niin, että ne saivat pastorit. Aikanaan

evankeliumia levitettiin jälleen uusille alueille. Seurakunnat ja niiden jäsenet toimivat uskollisesti näissä asioissa. He antoivat yksityisessä elämässään todistuksen Vapahtajasta sekä suunnittelivat ja pitivät yllä seurakunnan toimintaa ja lähetystyötä.

Tällä tavoin Jumalan sana on saavuttanut meidätkin kaukana pohjoisessa. On ollut niitä, jotka ovat pitäneet Jumalan sanasta kiinni. He ovat välittäneet sanan lapsilleen ja levittäneet sitä laajemmalle. Näin on Jumalan sana levinnyt meidänkin asuinsijoillemme. Olemme suomalaisina saaneet Jumalan sanan kalliin perinnön.

Meidän tulee käyttää perintöämme uskollisesti

On selvää, että saatua arvokasta perintöä on käytettävä uskollisesti. Miten tämä voi tapahtua? Maassamme opetaan kristillisen perinnön käyttämisestä ainakin kahdella toisistaan poikkeavalla tavalla.

Ensimmäinen tapa on, että ajatellaan kristillistä uskoa ajallisenä, ulkonaista asioita koskevana jatkumona. Tällaisen käsityksen mukaan tärkeää on, että useimmat näkyvät asiat säilyvät samana. Halutaan pitäytyä kansankirkkoon, johon esi-isät ovat kuuluneet. Voidaan pitää hyvin tärkeänä kirkkorakennuksia, vaikka niiden sisällä käydään vain harvoin. Ulkonaista kuulumista seurakuntaan korostetaan siinäkin tapauksessa, että todellisuudessa

kansankirkon seurakunnat opettavat monista asioista eri tavalla kuin uskonpuhdistuksen aikana. Mitä tällaisesta seuraa? Meneillään on lähestyminen roomalaiskatolista kirkkoa kohti. Kuitenkin roomalaiskatolinen oppi eroaa pääkohdissaankin luterilaisesta opista. Sen mukaan perimätieto on osa Jumalan sanaa ja pelastumiseen tarvitaan muutakin kuin syntien anteeksiantamus Kristuksen tähden. Ymmärrämme, että tämä tapa käyttää perintöä ei voi olla seurakuntiemme eikä kenenkään uskollisen luterilaisen tie.

Toinen tapa ajatella perinnön säilyttämisestä on toisenlainen. Tärkeintä on pitää Jumalan sanasta kiinni. Näin toimivat uskonpuhdistajat. Augsburgin tunnustuksen 7. uskonkohdan mukaan kirkollisen yhteyden kannalta ratkaisevaa on, että evankeliumi saarnataan puhtaasti ja sakramentit jaetaan Kristuksen asetuksen mukaan. Tässä evankeliumi on ymmärrettävä laajassa merkityksessä, koko Jumalan sanan oppia tarkoittaen. Tämä on oikea tapa pitää perinnöstä kiinni. Tällä on myös Vapahtajan sana takanaan: *“Jos te pysytte minun sanassani, te olette totisesti minun opetuslapsiani ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.”* (Joh. 8:31,32) Tämän periaatteen mukaan myös apostolit opettivat toisaalta säilyttämään hengen yhteyttä mutta toisaalta karttamaan puoluemielisyyttä ja vetäytymään pois toisin opettavista.

Käytännössä Jumalan sanassa pysymiseksi ja sen levittämiseksi tarvitaan vaivannäköä ja henkilökohtaisia uhrauksia. Kaikki on tosin Jumalan vaikuttamaa, mutta tämä ei sulje pois uskovien määrätietoista toimintaa.

Apostolisena aikana jotkut joutuivat vaaraan, kun tunnustivat uskonsa. Lähetystyön järjestämiseksi piti nähdä paljon vaivaa. Näiden asioiden toteutuminen edellytti lujaa keskinäistä rakkautta, taloudellisia uhrauksia ja sitä, että vaaroista välittämättä haluttiin edistää evankeliumia. Ydin oli siinä, että uskovien arvojärjestyksessä evan-

keliumi ja seurakunnan asiat olivat ensisijaisia. Näin on tänäkin päivänä. Se, että kokoonnumme seurakuntina, annamme todistuksen Vapahtajasta omassa elämässämme ja toimimme lähetystyön hyväksi, tulee olla elämässämme arvojärjestyksen etupäässä.

Israelin ja pakanoiden varoittava ja opettava esimerkki

Apostoli Paavalilla oli suuri huoli heimoveljistään. Heillekin oli Jumalan sana kuulunut. Vanhassa liitossa se oli kaikunut halki vuosisatojen, -tuhan-tenkin. Vapahtaja oli syntynyt juutalaisten keskuuteen. Lähetysmatkoil-

laan Paavali monin paikoin aloitti evankeliumin julistamisen synagogasta.

Apostoli joutui kuitenkin Jesajan tavoin toteamaan ”Kuka uskoo meidän saarnamme?” Juutalaisista vain harvat uskoivat. Vaikka heitä olisi kuin meren hiekkaa, vain jäännös pelastuu.

Mistä tämä muistuttaa tänä päivänä? Nykyään ei mikään maallinen kansa ole Jumalan kansa, niin kuin Israel Vanhan liiton aikana oli. Kuitenkin heidän esimerkkinsä soveltuu varoitukseksi Suomen kansalle. Sana on ollut kuultavana vuosisatoja. Jos kyselyihin on uskomista ja ulkonaisesta elämästä voi päätellä, vain harvat uskovat Jumalan sanan. Israelin esimerkki on vakava muistutus myös seurakuntiemme jäsenille. Sana on kuulunut ja yhä kuuluu, mutta on kiusaus hylätä evankeliumin sana. Jokaiselle kuuluu varoitus siitä, että kuulemamme sana ei tulisi meille tuomioksi. Niin tapahtuu, jos monien juutalaisten tavoin se hylätään kokonaan tai niin, että sitä tosin ulkonaisesti kuullaan mutta ei sydämessä uskota.

Israelia kiihotettiin pakanoiden kautta. Kun pakanoita kääntyi uskomään Jeesukseen, se oli Israelille osoitus siitä, että Vanhan testamentin enustukset täyttyivät. Se oli samalle kehoitus myös heille kääntymyksen. Se Vapahtaja, johon monet pakanat uskovat, on annettu teitäkin varten.

Pakanoiden kääntymistä apostolien aikana voimme soveltaa Jumalan sanan leviämiseen entisen Neuvostoliiton alueella. Kommunismin jälkeen erittäin vaikeissa oloissa on niitä, jotka ottavat vastaan Jumalan sanan. On niitä, jotka ovat myös tarkkoja siitä, mitä

kuulevat. Monet voisivat saada lännestä suuria avustuksia, jos sallisivat monenlaisia oppeja. Kuitenkin on yksittäisiä uskovia ja seurakuntia, jotka eivät mene suurten rahojen perässä, vaan haluavat pitäytyä puhtaaseen Jumalan sanaan. Innostakoon tämä esimerkki meitä kahdella tavalla: 1) uskon asia ja puhdas Jumalan sana on asetettava ensisijaiseksi ja 2) meillä, joilla ajalliset asiat enimmältään ovat hyvin, on velvollisuus toimia noiden uskovien parhaaksi.

Yllä oleva raamatunkohta ei varsinaisesti liity joulun ajan asioihin. Kuitenkin kun joulun ja vuodenvaihteen tienoilla ajattelemme tulevia asioita, on esitetyt asiat hyvä ottaa huomioon. Olkaamme entistä uskollisempia Jumalan sanan käyttäjiä ja levittäjiä. Tukekaamme rukouksin ja myös taloudellisesti niitä, jotka haluavat saada ja säilyttää Jumalan sanan paljon vaikeammissa oloissa kuin itse elämme.

Pelastumme uskon kautta

Yllä on esitetty varoituksia ja kehoituksia. Niiden tarkoitus on ohjata oikeaan. Kuitenkin ne myös osoittavat todeksi hitautemme hyvässä ja suoranaissia laiminlyöntejämme. Mistä saamme avun? On palattava tekstin alkuun: ”Jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.” Kristus on annettu meille pelastajaksi. Hän on ottanut syntimme pois. Uskossa häneen on meillä nytkin syntien anteeksiantamus ja tie auki iankaikkiseen elämään. Tämä usko tuo mukanaan myös hedelmiä, kasvavaa uskollisuutta Jumalan sanan käyttämisessä ja levittämisessä.

Kimmo Närhi

Seimen lasta muistellessa

Luterilainen joulukuu 1927

Kirkkoisä Hieronymus (k. 420), joka suuren osan ikäänsä asui Betlehemissä sen paikan läheisyydessä, jossa Jeesus syntyi maailmaan, kirjoittaa elämänsä ehtoolla seimen lasta muistellessaan seuraavat sydämelliset sanat:

Niin usein kuin katsahdan tuohon Jeesuksen syntymäpaikkaan, tapahtuu minun sydämessäni suloinen keskustelu Jeesus-lapsen kanssa:

Minä sanon: Ah Herrani Jeesus, kuinka mahtanet vavista, kuinka kova onkaan vuoteesi, kun autuuteni tähden seimessä makaat, kuinka pitäisi minun Sinua siitä palkita?

Silloin minusta tuntuu kuin vastaisi minulle seimenlapsi: En pyydä sinulta, rakas Hieronymus, mitään muuta kuin, että laulaisit: Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa! Tyydy vain tähän; minä tahdon vielä tulla paljon vaivatummaksi Öljymäellä ja ristillä.

Minä puhuin edelleen: Rakas Jeesukseni, minun täytyy antaa Sinulle jotakin; minä tahdon antaa Sinulle kaikki rahani.

Jeesuslapsi vastaa: Ilmankin sitä on taivas ja maa minun, sillä minun on kaikki hopea ja kulta. En rahojasi tarvitse; anna ne köyhille, niin otan ne vastaan kuin minulle annettuina.

Vielä minä lausuin: Rakas Jeesukseni, tahdon sen mielelläni tehdä, mutta minun täytyy myös jotakin antaa Sinua itseäsi varten tai muuten minä menehdyn murheeseen.

Jeesuslapsi vastaa: Rakas Hieronymus, kun sinä olet noin antelias, niin tahdon sinulle sanoa, mitä Minulle antaisit: anna tänne *syntisi, paha omatuntosi ja kadotustuumiosi*.

Minä vastaan; Mitä sinä teet niillä?

Jeesuslapsi vastaa: tahdon ottaa ne hartioilleni; on oleva – kuten Jesaja on minusta ennustanut (: 59 – herrauteni ja ihana tekoni se, että tahdon kantaa syntisi ja ottaa ne pois.

Silloin – sanoo Hieronymus – alan katkerasti itkeä ja sanon: Ah, Jeesukseni, rakas Lapsonen, kuinka onkaan sydämeni heltynyt! Minä ajattelin, että Sinä tahtoisit jotakin hyvää, ja Sinä päinvastoin tahdot kaikkea sitä, mikä minussa on paha. Ota siis vastaan, mikä on minun omaani ja anna minulle, mikä on Sinun omaasi, niin olen vapaa synneistäni ja varma siitä, että perin ijankaikkisen elämän.

(Valerius Herbergin kirjoituksesta. Der Luth. 1885 s. 188)

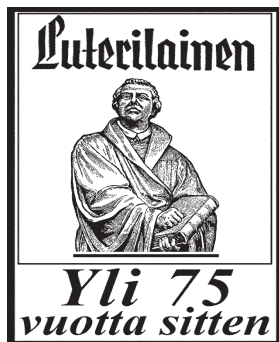
Vuoden loppuessa

Luterilainen joulukuu 1927

Vuoden viimeinen päivä on elämässämme tärkeä päivä. Me olemme silloin kahden suuren alueen rajalla, joitten kautta elämämme tie, autuuden tie kulkee. Toisen jätämme jälkeemme läpikuljettuna – jätämme sen ainaiseksi eikä paluu ole mahdollista. Mikä on elettyä, se on poissa. Ja toiselle astumme – kuin meille aivan tuntemattomalle alueelle kuitenkin toivoen.

Voimmeko antaa tämän ajankohdan vieriä ohitsemme, voimmeko ottaa tämän tärkeän askeleen ja siirtyä uuteen vuoteen – tarkastamatta samalla menneisyyttä? Se olisi mahdotonta. Sen kauttahan me todistaisimme, että emme ole kristityitä emmekä edes ajattelevia ihmisiä.

Kun nyt luomme silmäyksen kuluneeseen vuoteen, niin mitä näemme siinä? – Kun ensiksikin katsahdamme siihen, mitä Jumala on meille tehnyt, niin emme näe muuta kuin hänen hyvyytensä, rakkautensa, armahtavuutensa, pitkämielisyytensä, kärsivällisyytensä todisteita, ja meidän täytyy tunnustaa velvollisuudeksemme häntä kiittää, kunnioittaa ja ylistää. Ajatelkaamme, kuinka olemme tarvinneet kuluneen vuoden aikana paljon ravintoa, vaatetusta ja kodin suojaa. Ja katso: Herra ei ole antanut meidän olla välttämättömmimmän avun puutteessa. Hän on antanut riittävän toimeentulon meille isänmaassamme. Saamme apostoli Paavalin kanssa sanoa: “Kuitenkaan Jumala ei ole ollut todistamat-

ta itsestään, kun on tehnyt teille hyvää antaessaan teille taivaasta sateita ja hedelmällisiä aikoja ja ravitessaan sydämenne ruualla ja ilolla” (Apt. 14: 17). – Ajatelkaamme edelleen kuinka monta vaaraa kuluneen vuoden aikana on meitä kohdannut! Kuinka monenlaista onnettomuutta olisikaan voinut tapahtua ruumiimme kaikille jäsenille ja sielumme kaikille voimille! Mutta katsokaa: Jumala on meitä kantanut kuin kotkansiivillä yli kaikkien vaarojen. Hän oli luonamme, kun valvoimme, ja Hän valvoi, kun me nukuimme. Alati oli hänen silmänsä meihin katsomassa. Hän on osoittautunut Israelin vartijaksi. Me haluamme autuaan laulajan kanssa sanoa:

*“Sä usein minut pelastit
niin ihmeisesti – pyynnöittä,
kun vain yks askel eroitti
mun elämäni kuolosta.”*

Niin. Me saamme huudahtaa pyhän Davidin kanssa: “Soitakaa kiitosta Herralle, te hänen pyhänsä ja kiittäkää hänen pyhää muistoansa! Sillä hänen vihansa viipyy silmänräpäyksen, hänen armonsa koko elämän ajan; ehtoolla on itku, mutta aamulla ilo” (Ps. 30: 5-6).

Kun vielä erittäinkin sitä ajattelemme, kuinka monelta miljoonalta ihmiseltä kuluneena vuonna puuttui armon sana, mutta kuinka runsaasti Jumala on

antanut sitä meille julistaa suullisesti ja kirjallisesti, kuinka ystävällisesti hän aina uudelleen on tarjolla pitänyt armoansa, osoittanut tietä taivaaseen ja kutsuttanut meitä autuaalliseen valtakuntaansa – emmekö tätä muistellessa huudahtaisi! Herra, miten voisimme sinulle palkita kaikkea armollisuuttasi ja uskollisuuttasi, jota meille olet osoittanut!

*“Oi jospa kiitosta nyt vain
jok’ ainut syömmen sykähdys
ja lausuis’ julki kiitostain
jok’ ainut hento hengähdys”*

Kuitenkin, rakkaat lukijat, mitä havaitsemme, kun käännämme katseemme siihen, mitä me olemme kuluneena vuonna tehneet? Missä on se käsky, jota olemme täydellisesti pitäneet – mitään sitä vastaan rikkomatta? Missä se päivä, jona emme olisi syntiä tehneet? Missä on lahja, josta olemme kylliksi kiittäneet ja jota olisimme käyttäneet aivan taivaallisen Antajan tahdon mukaisesti? Missä on pelastuminen hädästä, josta olisimme Jumalaa riittävästi ylistäneet? Missä se lupaus, jota täydellisesti olisimme pitäneet? Missä saarna, kehoitus parannukseen, kehoitus uskoon, rohkaiseva kutsu pyhitykseen, jota olisimme täydellisesti seuranneet? Missä se rakkaus, jolla meidän olisi pitänyt täydellisesti rakastaa Häntä, joka meitä on ensin rakastanut? – Ah, kaikkien näitten kysymysten kohdalla täytyy meidän häveten luoda silmämme alas pyhimmän Jumalan edessä, rintaamme lyödä ja sanoa publikaanin kanssa: “Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!” Ja Davidin kanssa huoata: “Jos sinä, Herra, syntiä soimaat, Herra kuka silloin pysyy?” – Ah, “älä käy tuomiolle

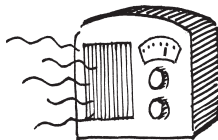

palvelijasi kanssa, sillä ei yksikään elävä ole vanhurskas Sinun edessäsi!” – “Sinä herra olet vanhurskas, mutta meidän täytyy hävetä”. – Niin rakkaat lukijani, katsahdus kuluneeseen vuoteen vaatii meitä sekä sydämellisimpään kiitokseen Jumalaa kohtaan että syvimpään nöyrytykseen itseemme nähden. Tästä ei yksikään ihminen voi vapautua. Se kuuluu sinulle ja minulle, meille kaikille. Kunpa kuitenkin me, jotka näissä asioissa olemme yhtäläisessä syyssä, myös olisimme samanlaisia siinä, että me kaikki päättäisimme tämän vuoden taivaallisen Isän sovitetuina lapsina, sillä vain se, joka tällainen on, voi viettää todella iloista ja autuaallista vuoden loppua.

C.F.W. Walther.

(Alkulause erästä vuoden viimeisen sunnuntain saarnasta olohimme sovelutettuna. Epistelpostille s. 38-39.)

Herra, meidän vanhurskautemme

RADIO
lähetys

Radio Moreeni 5.12.1998

Kysymys: Sanat: "Herra, meidän vanhurskautemme" kuulostavat kovin juhlallisilta, eikä niitä aivan arkipäivän puheessa useinkaan käytetä. Miten tämä asia liittyy jouluun ja mistä siinä on kysymys?

Vastaus: Yhtymäkohta jouluun on siinä, että yksi Vanhan testamentin kohta, jossa ennustetaan Jeesuksen syntymästä, kuuluu näin: *"Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä herätän Daavidille vanhurskaan vesan; hän on hallitseva kuninkaana ja menestyvä, ja hän on tekevä oikeuden ja vanhurskauden maassa. Hänen päivinensä pelastetaan Juuda ja Israel asuu turvassa. Ja tämä on hänen nimensä, jolla häntä kutsutaan: 'Herra on meidän vanhurskautemme'."* (Jer. 23:5,6)

Tässä huomio kiinnittyy sanaan vanhurskaus. Se merkitsee syyttömyyttä, oikeudellista kelvollisuutta Jumalan edessä. Kysymys on mitä tärkein meidän pelastuksemme kannalta. Ilman Jumalan edessä kelpaavaa vanhurskautta ei kukaan voi pelastua. Toisaalta, kenellä se on, pelastuu varmasti.

K: Millaiset lähtökohdat ihmisellä on pelastuksen asiassa?

V: Ihmisellä ei ole mahdollisuutta omin neuvoin pelastua. Raamattu käyttää ihmisestä, sikäli kuin se kuvaa ihmistä omien voimiensa varassa, muun muassa nimityksiä "Jumalan vihollinen", "syntinen", "jumalaton", "synteihinsä kuollut" jne. Kaikki nämä osoittavat sen, ettei ihmisellä ole luonnostaan Jumalan edessä kelpaavaa vanhurskautta eikä hän voi sellaista hankkia. Ihminen ei siis oman järkensä varassa ymmärrä edes etsiä Jumalan armoa, vaan hän luonnostaan harhailee uskon asiassa.

Jos ajatellaan ihmistä hänen elinkaarensa aikana, ei ole mitään vaihetta tai aikaa, jolloin hän luonnostaan pelastuisi. Ihmisen syntymästä sanoo Job: *"Syntyisikö saastaisesta puhdasta? Ei yhden yhtäkään."* ja Daavid: *"Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt."* (Ps. 51:7)

Ihminen parhaimmistakin teoista joudutaan sanomaan, kuten profeetta Jesaja: *"Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme."* (Jes. 64:6) On siis valtava, äärimmäisen tärkeä vanhurskauden ja pelastuksen tarve. Jumalan laki vaatii täydellistä noudattamista ja rangaistusta sille, joka ei sitä noudata. Tähän vaatimukseen ei voi kukaan ihminen vastata eikä sitä täyttää, vaan sen voi tehdä yksin Jumala.

K: Millä tavoin Jeesuksen syntymä liittyy tähän asiaan?

V: Jumala on lähettänyt Poikansa koko ihmiskunnan sijaiseksi ja auttajaksi. Kun Jeesus tuli ihmiseksi, hän samalla aikaa astui meidän sijaamme Jumalan lain

alaiseksi. Tapahtui mitä ihmeellisin ja ylistettävien asia. Jumalan Poika otti orjan muodon. Hän, joka luonnostaan on kaiken lain Herra ja sen yläpuolella, alistui lain alaiseksi. Tämän tarkoitus on tehdä meidät kelpoiksi Jumalan edessä.

Professori Franz Pieper kuvaa Kristuksen lain alaiseksi tulemista: *“Nytpä apostoli käsittelee tässä jumalallisia tekoja, sitä tekoa, jolla ihmiset lunastettiin lain kirouksesta, jonka kautta he ovat tulleet osallisiksi Jumalan armosta ja kohotetuiksi taivaaseen...”* Jeesuksen alentumisen, joka tapahtui samalla, kun hän tuli ihmiseksi, tähden laki on siis voimaton uskoviin nähden.

Tätä suurta asiaa kirkastaa yksi säe Gustaf A. Ahon runossa “Joululahja”:

“Oi joululahja, Jeesus rakkahin / Sun Isäs lapsi oon nyt minäkin. / Käyn Isän luo, en itkein, vaikertain, / kuin ennen orjuudessa alla lain. / Nyt lapsenas riemuin tulla saan / Sun ansiossas, Jeesus, yksin vaan! / Niin tulit, Jeesus, seimeikehtohon / — ja seimen yllä ristin varjo on.”

K: Millä tavoin Jeesus ihmiseksi syntyneenä ja lain alaiseksi tulleen on auttanut meitä Jumalan edessä?

V: Jeesus on täyttänyt sen, mitä meiltä puuttuu. Jotta voisimme olla vanhurskaat eli syyttömät Jumalan edessä, meidän täytyisi ensinnäkin täyttää hänen lakinsa. Tämä ei meiltä onnistu, sillä Raamattu sanoo: *“Yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi.”* (Room. 5:18) ja *“Kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla.”* (Room. 3:23) Tällaisten Raamatun opetusten johdosta Luther sanoo: *“Hurskaan kristityn tulee oppia ja tietää, että kaikki hänen hyvät tekonsa ovat kelvottomia ja riittämättömiä Jumalan silmien edessä.”*

Tätä riittämättömyyttä vastaan Jumala on sitten antanut oman Poikansa. Meidän syntiemme vastapainoksi tulevat hänen hyvät tekonsa: *“niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi; ... yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi.”* Kristuksen kuuliaisuus laitetaan meidän lankeemustamme vastaan. Lopputulos tästä vastakkainasettelusta on, että monet, siis kaikki, jotka Jeesukseen Vapahtajanaan uskovat, tulevat vanhurskaiksi Jumalan edessä. Peruste ei ole uskovien oma vanhurskaus, vaan Kristuksen täydellinen sovitustyö meidän puolestamme.

K: Mikä merkitys Jeesuksen kärsimyksellä ja kuolemalla on meidän pelastuksemme kannalta?

V: Kalliilla ristintyöllään Kristus on täyttänyt Jumalan lain toisen vaatimuksen meidän puolestamme. Laki vaatii rangaistusta käskyjen rikkojalle. Luonnostaan, oikeuden mukaan rangaistus kuuluisi meille, mutta Jumala teki toisin. Hän luki meidän syntimme Jeesukselle. Profeetta Jesaja sanoo tästä: *“Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.”* (Jes. 53:6) Tämän johdosta Luther opettaa: *“Todellisuudessa meidän syntimme ovat meiltä siirretyt ja sälytetyt hänen päälleen, niin ettei kenelläkään, joka uskoo juuri tämän, ole mitään syntiä,*

vaan Kristuksen päälle siirrettyinä ne ovat hänessä niellyt, jolloin ne eivät enää kadota.” Tämän syntien siirtämisen tähden meillä on oikeus seurata Lutherin neuvoa: “Sen vuoksi meidän ei pidä katsella itseämme eikä syntejämme itsessämme, vaan meidän tulee tehdä niin kuin emme tietäisi niistä mitään ja kääntyä tämän puoleen, joka on niin kuin Herra; häneen meidän tulee uskoa ja tietää, että hän on kantanut meidän syntimme.” Meidät on siis lunastettu: “Ei katoavalla kullalla eikä hopealla, vaan Kristuksen, Jumalan Pojan kalliilla verellä.”

K: Mistä syystä joulun edellä on syytä ajatella paitsi Vapahtajan syntymää, myös hänen koko lunastustyötään ja kaikkia pelastustekojaan meidän edestämme?

V: Vapahtajan ihmiseksi tuleminen on hänen lunastustyönsä alkupiste. Tämä on myös Raamatun tapa käsitellä ja opettaa asiaa. Alussa jo viittasimme profetiaan, jossa oli puhetta syntyvästä Messiaasta pelastajana ja meidän vanhurskautenamme Jumalan edessä. Samat asiat kertautuvat jouluajan evankeliumiteksteissä. Matteuksen evankeliumissa enkeli sanoo Joosefille: “*Maria on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä.*” Tämä kaikki on tapahtunut, että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: “*Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel*”, mikä käännettynä on: *Jumala meidän kanssamme.*” (Matt. 1:23-25) Luukkaan evankeliumissa kerrotaan, kuinka paimenet saivat kuulla: “*Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa.*” (Luuk. 2:11)

Oikea jouluilo on siis sitä, että Jumala, Herra, on tullut Vapahtajaksemme ja auttajaksemme. Hän on tehnyt sillan Jumalan ja meidän välillemme tuomalla syntien anteeksiantamuksen. Kun me häneen uskoen mietimme, kuinka voimme kestää Jumalan edessä, on meillä apu jo valmiina: vanhurskautemme on Jeesus Kristus, hänen täydellinen lain täyttämyksensä ja sijaiskärsimyksensä meidän puolestamme. Hän on meidän sijassamme täyttänyt kaikki Jumalan lain vaatimukset ja antaa evankeliuminsa sanassa rauhansa uskossa omistettavaksi.

Kuulkaamme mieleemme virkistykseksi ja uskon vahvistukseksi Gustaf A. Ahon runo:

“*Miksi Jeesus tänne tuli?*”:

“*Miksi Jeesus, Herra taivaan / syntyi köyhäks maailmaan? / Miksi tuli pilkkaan, vaivaan, / kärsimyksiin, kuolemaan? / Miksei pysynyt hän tuolla / kunniassa Jumalan? / Miksi täällä tahtoi kuolla / häpeässä Golgatan? / Miksi Jeesus-lapsonen / lepää päällä olkien?*

Meidän syntisraukkain vuoksi / Jeesus tänne tullut on: / Meitä tuomaan Isän luoksi / astui murheen laaksohon. / Autuutemme tähden juuri / Jeesus teki kaiken tään. / Siksi syy on meillä suuri / tulla häntä kiittämään. / Jeesus joululahja on, / lahjain lahja, verraton.”

Kimmo Närhi

KIRJAT

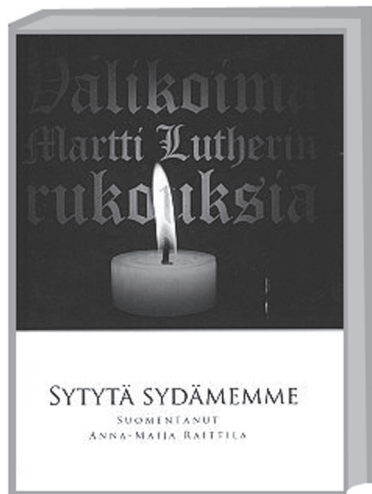
Rukoilemme Lutherin kanssa tänään.

Valikoima Martti Lutherin rukouksia Anna-Maija Raittilan suomen-noksina. Sytytä sydämemme. Kustannus Oy Arkki, Helsinki. 2006. 86 sivua. Saksankielinen alkuteos Heute mit Luther beten.

Herttaisten Lutherin rukouselämää kuvaavien alkusanojen jälkeen kirja sisältää lähes seitsemänkymmentä lyhyehköä rukousta, jotka on valikoitu Lutherin kirjoituksista. Kirjan kokoonpano ei siis ole Lutherilta, vaan alkupe-
rärasteoksen toimittajalta.

Avuksi kirjan sanoman ymmärtämiselle on Lutherin teologian ja kristillisen opin tuntemus. Pelastuksemme on yksin Jumalan työtä, ja koko uskonelämämme on Jumalan varassa. Me olemme syntisiä ja uskossamme heikkoja, mutta Jumalan armo Kristuksessa on varma ja hänen sanansa on tosi ja luotettava. Rukous perustuu Jumalan käskyyn ja Kristuksen tekoon, ei siihen, mitä me olemme, tai kuinka hyviä rukoilijoita olemme. Luther osaa lohduttaa ja vahvistaa uskoa myös silloin, kun hän puhuu meidän tekemisestämme ja rukoilemisestamme.

Rukoukset on valittu uskonelämän eri aloilta. Aamu ja ilta, kutsumus, kuo-

lema, kaste, sana ja ehtoollinen, ruokarukoukset, joulu ja pääsiäinen ovat muiden muassa rukousten aiheina. Tapamme myös joitakin ennestään tuttuja rukouksia.

Rukousten jälkeen on merkitty aina jokin raamatunkohta. Se kannattaa etsiä edellisestä, vuoden 1933/1938 Raamatusta ja lukea. Olisi ollut lukijalle palvelus, jos se olisi painettu näkyviin, varsinkin kun ne olisivat hyvin mahtuneet samoihin kansiin. Kirjan lopussa on näet kymmenen tyhjää sivua.

On aina iloittava, kun Lutheria ilmestyy omalla kielellämme. Kirja so-
pii esimerkiksi tervehdykseksi ja joululahjaksi. MS

Kirkkomme monipuolinen verkkosivusto sisältää varttuneelle lukijalle sunsaasti Jumalan sanaa Kristinopista saarnoihin ja ajankohtaisiin kannanottoihin. Nuorille ja lapsille on omat sivustonsa. Lehtemme Luterilaisen numerot ovat sivustolla luettavana vuodesta 2005 alkaen. Käy katsomassa:

www.luterilainen.com

Joululeiri lapsille ja nuorille

Teema: Uuteen vuoteen Vapahtajan omana

Joulun ja vuodenvaihteen välillä pidetään jälleen joululeiri lapsille ja nuorille. Tämänkertainen teemamme on "Uuteen vuoteen Vapahtajan omana". Tarkastelemme Raamatun opetuksia, jotka liittyvät Vapahtajan nimeen ja siihen, kuinka meidän on varauduttava tulevaisuutta varten. Hartauksissa käsitellään paljon myös Jeesuksen syntymään liittyviä Raamatun tekstejä. Opettajina ovat pastorit Markku Särelä ja Kimmo Närhi. Ryhmien ohjaajina, keittiössä sekä muissa tehtävissä on todella mukavaa joukkoa. Leirimaksu on 52 euroa, ja se peritään samasta perheestä korkeintaan kahdesta lapsesta. Ota mukaasi ainakin Raamattu, yöpymis- ja peseytymisvälineet sekä ulkoiluun sopivaa vaatetta.

To 28.12.

13.00 Ruokailu
13.45 Avaus
14.00 Ohjaajien tunti/Nuorten tunti
15.00 Ulkoilua
17.00 Ruokailu
18.00 Joululauluja
19.00 Iltahartaus ja iltaohjelma
20.00 Iltapala
21.30 Hiljaisuus

Su 31.12.

8.30 Aamupala
9.15 Aamurukous
Pakkausta ja siivousta
11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus
n. 12.15 Ruokailu

Pe 29. ja la 30.12.

8.00 Aamupala
8.45 Aamuhartaus
9.10 Pastorin tunti
10.00 Ohjaajien tunti/Nuorten tunti
10.30 Ulkoilua
11.00 Ruokailu
13.00 Ulkoilua
14.15 Päivämehu
16.00 Ohjaajien tunti/Nuorten tunti
17.00 Ruokailu
18.00 Joululauluja
19.00 Iltahartaus ja iltaohjelma
20.00 Iltapala
21.30 Hiljaisuus

Huom! Yhteisiin tilaisuuksiin, jumalanpalvelukseen, laulutunneille, hartauksiin ja päätösjuhlaan kutsumme kaikkia. Tervetuloa !

Ilmoittautuminen viimeistään ke 20.12. Kimmo Närhille, puh. 040 - 7567 659 tai sähköpostilla: "kimmo.narhi@luterilainen.com".

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2006..... Hinnat euroina

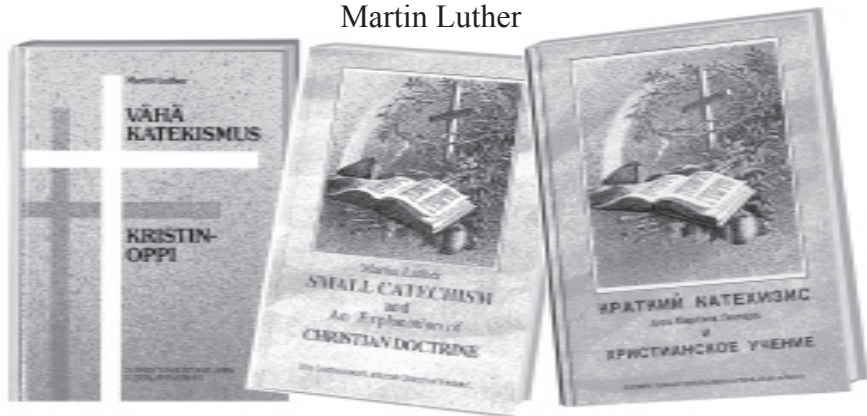
Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä).....	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther).....	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi: (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen ja vironkielinen) á.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen (venäjänkielinen).....	8,-
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliheruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallis seurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Särelä).....	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä).....	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa — Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä).....	8,00
Taustaa 2. Kehitysoopin kulisista (Pälikkö).....	10,-
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlajulkaisu	3,50
Vanhin testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1 - 7 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8 -17 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys18-24 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25 - 31 (Luther).....	49,00
Kaukainen voitolaulu, Ilmestyskirjan selitys (Becker) md.	4,00
“ “ sid.	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus).....	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard).....	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus).....	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
LUTERILAINEN lehti, vuosikerta	22,00
“ “ “ irtonumero	2,50

Lähetystyön tarkoitettujen suurempien tilauksien hinnasta voidaan neuvotella erikseen.

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua
Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, Se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

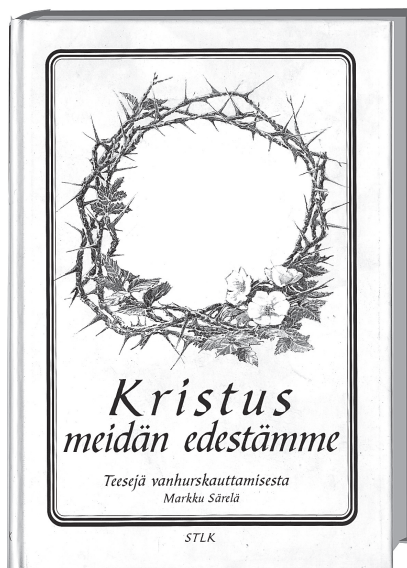
Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

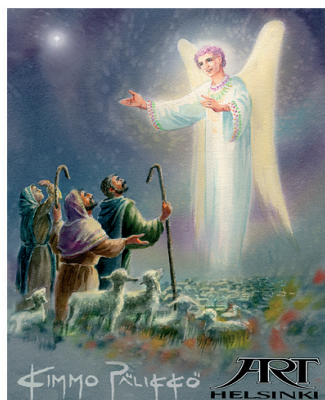
Kirjan on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

Joulun sanomaa joulumerkeillä

Lehtemme joulunumeron kannesta tuttu Kimmo Pälikön maalaama aihe "enkeli ja paimenet" on nyt saatavana 1.luokan omakuvapostimerkkinä. Posti tekee merkit tarroina. Siksi niitä voi ostaa vain joko neljän tai kahdeksan merkin sarjoina. Merkin hinta on 1,50/kpl. Merkkejä voi tilata alla mainitusta osoitteesta. Postilähetysiin lisätään postimaksu.

SUOMI FINLAND

LK/KL

Merkkitilaukset:

Galleria ART-HELSINKI,

Aleksanterinkatu 26, 00170 Helsinki, p. 09-27070 170, www.art-helsinki.com

Konfirmoitu

Juho Valterri Gebhard on käynyt rippikoulun ja hänet konfirmoitiin Helsingin Tunnustuksellisessa Luterilaisessa Seurakunnassa 8.10.2006.

"Jeesus sanoi: 'Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi'." (Ilm. 3:11)

Luterilainen 2007

Luterilainen ilmestyy myös ensi vuonna, jos Jumala suo, yhdeksän kertaa vuodessa, joista kolme on kaksoisnumeroa. Kustannustason nousun vuoksi tilaushinta kotimaassa on ensi vuonna 25 euroa ja ulkomaille 35 euroa.

Pastorit Kimmo Närhi ja Markku Särelä perheineen pyytävät toivottaa Vapahtajan runsaasti siunaamaa joulujuhlaa ja uutta vuotta kaikille Luterilaisen lukijoille kotimaassa ja ulkomaille.

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. **HPE** 12.11. *Lasten iltapäivä* la 11.11. klo 14. *Joulujuhla* alkaen jumalanpalveluksella su 3.12. klo 11. *Joulukirkko* ma 25.12. klo 11.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* ke 15.11. klo 18 ja la 9.12. (HPE) klo 10.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 12.11. (MS) ja 26.11. (HPE) (KN) klo 11. *Joulujuhla* alkaen jumalanpalveluksella su 10.12. klo 11 (KN, MS).

Siitamaaja: Joulukirkko ma 25.12. klo 12 (MS).

Hämeenlinna, Birger Jaarlin katu 11: *Jumalanpalvelus* su 19.11 (HPE) klo 11.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* la 18.11. ja 9.12. (HPE) klo 15.30. *Lasten iltapäivä* 18.11. klo 13.

Kokkola: Jumalanpalvelus to 23.11. (HPE) klo 18.

Vaasa: Jumalanpalvelus la 16.12. klo 14 Lyktanissa, Kirkkopuistikko 19.

Kontiolahti/Liekksa/Liperi: Jumalanpalvelus ke 22.11. klo 18 (HPE)

Koskenpää: Jumalanpalvelus pe 1.12. (HPE) klo 13 Tiensivussa.

Haapamäki: Jumalanpalvelus pe 10.11. klo 13.

Karstula: Jumalanpalvelus la 11.11. klo 13 (HPE) Tatu ja Katri Lahdella.

Äänekoski: Jumalanpalvelus la 2.12. klo 13.

Hankasalmi: Jumalanpalvelus la 11.11. klo 18.

Tyrnävä: Jumalanpalvelus pe 24.11. (HPE) klo 15.30.

Rovaniemi: Jumalanpalvelus la 25.11. (HPE) klo 10.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 12.11. ja 10.12. Jouluaattona su 24.12. ei jumalanpalvelusta, mutta *jouluaaton hartaus* klo 15. Su 31.12. ei jumalanpalvelusta. *Jumalanpalvelus* ma 1.1. klo 16. *Teemailta* to 16.11. klo 18. *Seurakuntailta* ke 4.10., 1.11. ja ti 5.12. *Pyhäkoulu* torstaisin klo 18. *Joulujuhla* to 14.12. klo 15.

Lasten iltapäivä la 9.12. klo 14. *Jouluaaton hartaus* su 24.12. klo 15. *Joulukirkko* ma 25.12. klo 16.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* Kettumäentie 2 su 17.12. klo 11. *Raamattutunti* ke 29.11. klo 18.

Yhteisiä tapahtumia
Joululeiri lapsille ja nuorille 28.-31.12. Siitamajalla

Talvileiri

to 8.-su 11.3.2007 Siitamajalla

Pääsiäisjuhla 8.4.2007 Lahdessa

Nuorten päivät ja esirippikoulu 18.-20.5.2007 Siitamajalla

Lasten raamattuleiri ja esirippikoulu 12.-17.6.2007 Siitamajalla

Aikuisten raamattuleiri 3.-8.7.2007 Siitamajalla.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Siitamajan puh.: 03-3345371
(käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

www.luterilainen.com

Sisällys:

Luvattu siemen syntyi neitsyestä, Martti Luther.....	306
Lapsi – myös joulun Lapsi – on Jumalan lahja, KN.....	307
Meidän ihmisten ja meidän autuutemme tähden,KN.....	309
“Olkaa pyhät!”MS.....	311
Millainen Vapahtaja meille on annettu, MS.....	315
Adam ja Eeva joulun vieton esikuvina, KN.....	319
“Seuraa minua!” MS.....	321
Vesa, Luterilaisen lastenosasto, TM.....	325
Kuka itkee itseään ja lapsiaan? MS	333
Asemamme Jumalan sanan kuulijoina ja levittäjinä, KN.....	336
Seimen lasta muistellessa,VH 1885.....	340
Vuoden loppuessa, C.F.W. W, 75 vuotta sitten.....	341
Herra, meidän vanhurskautemme/Radio Moreeni, KN.....	343
Tapahtumia ja ilmoituksia.....	346
Kansi: "Joulun Lapsi", Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857, Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa. Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2007: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

*Kirkon internet-sivut: **www.luterilainen.com***

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy